

CON ONGI

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 71

10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 24.7
ĐẾN 30.7.1969

CHỦ TIỆM : MINH VỒ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

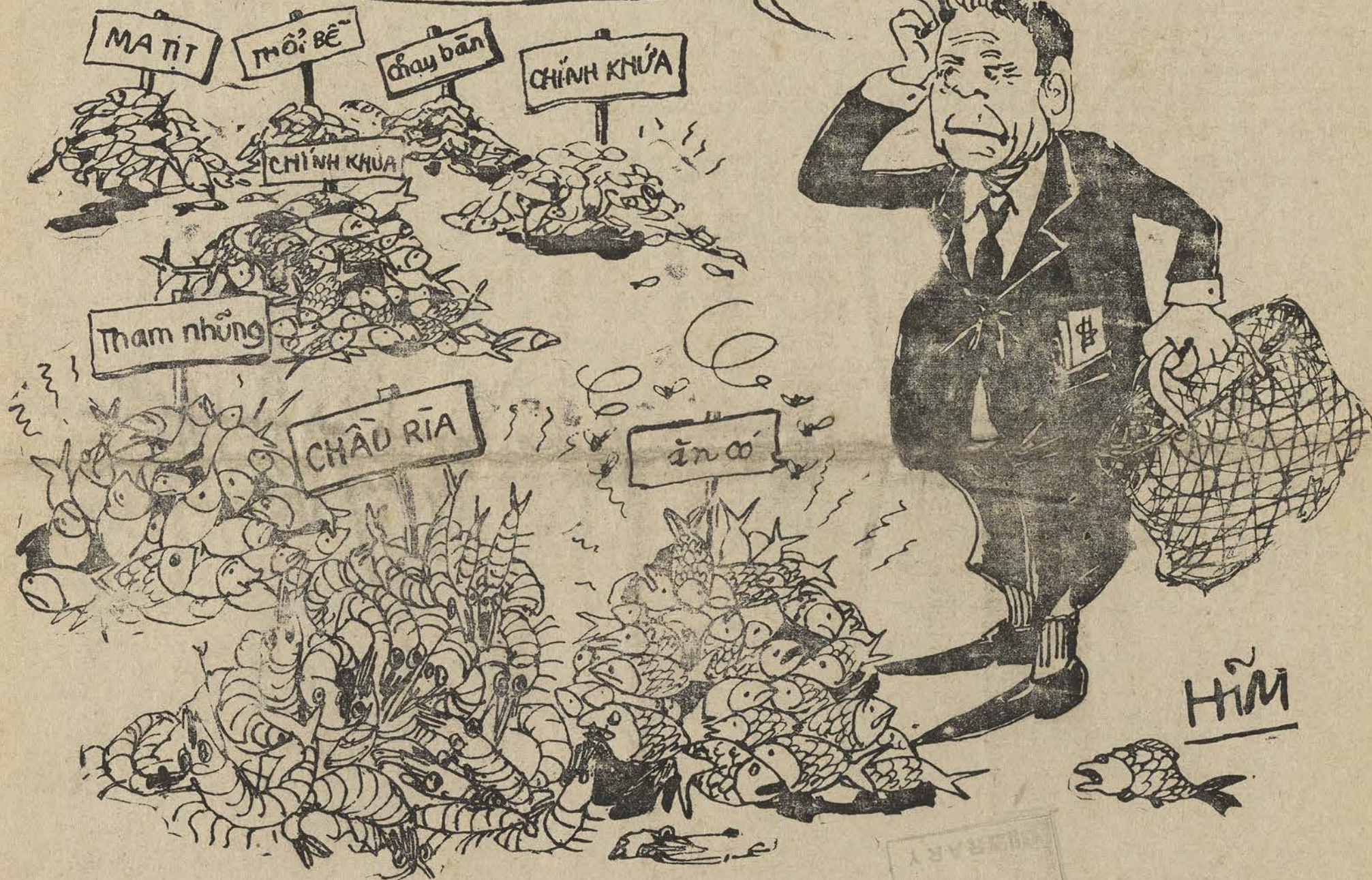
Wason
DS 531

C94++

71

Jul. 24, 69

**Ô HAY! ĐÚNG MƯA MƯA... MÃ SAO
CÁI CHỖ MẮC DỊCH NÀY NÓ HIỀM
TÔM TƯƠI, CÁ TƯƠI QUÁ NÈ TRỜI!**

Lại nghĩ về rải độc

(Chủ tịch Hội Đười Ươi)

Niên học làm người của một số sâu bọ đã hết. Có mấy tháng hè. Và sâu bọ lên làm người triệt để hai tháng này. « Sung sướng quá, giờ cuối cùng đã hết Đoàn rặng đen mã lâu rử nhau

ề. Chín mươi ngày rải độc rất dễ mê. Ôi tất cả mùa xuân trong hạ bộ! Sáu mươi kẻ đã nộp đơn xuất ngoại rải độc. Em gái Kiều Mộng Thu tổ giác. Chỉ mới có hai mươi đứa thôi. Bỏ cu Trần Ngọc Châu bảo vậy.

Hỡi ơi, những kẻ vô liêm sỉ lại muối mặt xuất ngoại. Đã hơn một lần chúng xuất ngoại trở nghề nấu « Thọ Xương's chicken soup », trở nghề tặng vàng quan thầy Mèo, trở tài buôn lậu, trở tài

buôn lịch cời trướng, cái kiến thức « Sự hiểu biết của tôi chỉ có ngần ấy » để nhục mạ tổ quốc chúng nó. Tưởng chúng biết xấu hổ. Nhưng không, chúng vẫn dẫm những đống giấy dính cứng lên mặt dân tộc. Nghĩa là chúng đòi xuất ngoại nghĩ hè! Chẳng biết có anh nuốt thề và ăn cắp tượng Chăm ra đi không?

Đã nhiều lần, Thủ tướng Trần văn Hương thốt lên những tiếng nào nùng ai oán rằng nước ta nghèo phải thất lưng buộc bụng, giới hạn tới

mức tối đa cái sự gánh vâng đi đờ sông Ngô. Thủ tướng Hương gián tiếp ngăn cản lũ sâu bọ lên làm người. Khốn nỗi, sâu bọ không có cả tim lẫn tai. Nên chúng tro ra như đất sét. Giận chúng mà đập thì chỉ tổ bần đẽ giấy.

Có lẽ, đại đức Phòng Tích phải bỏ thầy xuất viện để đi ngã ba Chuông Chó và tiếp tục viết phóng sự Rải Độc mắt thôi. Vì, chuyến xuất ngoại sắp tới, bọn khỉ đột ham đồ rậm đồ thối sẽ biểu

diễn nhiều trò mà mẹ Giao Chỉ còn sống cũng phải uống thuốc độc tự tử.

Hỡi lũ ôn thần dịch lệ! một năm muối rã ở phi trường Tân sơn Nhất tiễn chúng mày. Rét tàu bay mà chết đi hay đi mà đừng trở về quê hương đau khổ này nữa.

(Chủ tịch liên minh Đười Ươi và Phấn Giao Chỉ, đối lập lơ lửng con cá vàng)

cái thể liên minh

Tô Tần, tổ sư du thuyết thời xuân thu chiến quốc đến nước Yên và được yết kiến Yên văn Công. Bảy giờ nước Tần mạnh lắm. Như một Huệ kỳ, một Nga xô, một Trung Cộng thời tân xuân thu này. Tô Tần trở tài đầu.

— Đại vương đặc mình trong chiến quốc, đất chỉ vuông hai ngàn dặm, binh giáp vài mươi vạn, xe sáu trăm cỗ, ngựa sáu nghìn con, so với Trung nguyên chưa bằng một nửa, thế mà tại không nghe tiếng võ ngựa giao vành, mắt không trông thấy cái bọ đờ xe chém trướng, được sống cảnh bình an trong lúc các nước rộn rịp đao binh, đại vương có biết tại sao như thế chăng ?

Yên văn Công nói :

— Ta thực không rõ, tiên sinh cứ tường trình cho ta nghe thử.

Tô Tần vuốt ria mọc lởm chòm :

— Nước Yên sở dĩ không bị binh đao là nhờ có nước Triệu dùng che. Đại vương không biết kết giao với Triệu lại xu nịnh nước Tần, thiệt cũng thẹn lắm ru !

Yên văn Công hỏi :

— Ý tiên sinh bảo ta làm thế nào trong lúc nước Tần đất rộng binh hùng, có thể thôn tính chư hầu như trở bàn tay ?

Tô Tần đáp :

— Cứ như ngu ý thì « Mạnh Hồ Nan Địch Quân Hồ ». Nước Yên đầu yếu nhưng nếu Liên Kết Với Nhiều Nước yếu khác chống lại nước Tần thì nước Tần phải sợ. Đó mới là kế làm cho nước được yên ổn lâu dài.

Yên Văn Công nói:

— Lời tiên sinh rất hợp ý ta, song chỉ sợ chư hầu không đồng lòng thôi.

Tô Tần quả quyết:

— Tôi đầu bất tài, xin thay mặt Đại vương diện kiến chư hầu để bàn việc ấy.

Yên văn Công mừng rỡ đem vàng bạc, ngựa xe giao cho Tô Tần, lại sai tráng sĩ theo hầu, đưa Tô Tần đi du thuyết. Từ cuộc đầu hót này này ra thuyết liên minh các nước nhỏ chống lại nước lớn thuyết liên minh của Tô Tần đã làm chum cái mộng xâm lăng của Tần. Về sao vì mấy bộ tiêu như học quốc nghị kỳ cầu xé, bỏ nào cũng tưởng mình là cái rốn của Trung Quốc. Nên mới bị Tần chia để thôn tính.

Đó là một kinh nghiệm Xuân Thu chiến quốc. Chúng ta đang sống lại thời xuân thu. Và tạm coi như tân xuân thu. Tần được ví như Hoa Kỳ, Nga Xô, Trung Cộng. Ba nước này ở cái thế quân bình lực lượng, chưa thể cấu xé được nhau. Chừng Nga mạnh hơn Mỹ, Nga sẽ xoi tãi nhúng dấm Mỹ và ngược lại. Nga và Mỹ muốn ăn gói Trung Cộng nhưng Trung Cộng khó nhá. Hai con gấu toan hợp sức quật ngã con sư tử. Chưa xong vì 1 con gấu tính vuốt ve sư tử đang sư tử đốn gấu và đống vai ngư ông từ lợi.

Trong khi ba nước lớn hăm hè nhau, các nước nhỏ bị khốn khổ. Châu Phi rối loạn. Châu Á chiến tranh. Châu Mỹ phía Nam lục đục. Các dân anh tạo loạn ly ở các nước nhỏ để thủ sức, trục lợi, mặc cả !

Thủ tướng Ấn Độ, bà Gandhi, các đây 1 tháng đã tuyên bố ở Nhật, đại ý, Nga, Mỹ và Trung Cộng chỉ muốn gây rối loạn tại Đông Nam Á. Họ không có mấy may thiện chí. Sau bà Gandhi vài tuần, thủ tướng Mã Lai Á, ông Abdul Rahman cũng lên tiếng ngờ ý muốn kết hợp 1 liên bang Đông Nam Á. Thái Lan thì đang sợ chiến tranh VN chấm dứt. Súng đạn sẽ chuyển sang miền Bắc Thái Lan. Và, từ đó, chiến trận loạn rộng. Nếu Phi châu liên kết thành một liên bang và

Đông Nam Á Châu biết liên kết thành một liên bang, cái họa bị ba cường quốc Mỹ, Nga, Trung Cộng gây rối để xâm lăng địa lý, chính trị, kinh tế, xã hội sẽ thoát khỏi 250

triệu dân Đông Nam Á là một sức mạnh đáng kể. Nhưng một Ấn Độ, một Điện Biên, một Thái Lan hay một Cao Mên thì chả là cái quái gì dưới nanh vuốt của Cộng Sản và tư bản

Hãy nói chuyện chống Cộng. Và hãy nói chuyện Việt Nam Cộng Hòa chống Cộng. Chúng ta đâu phải chỉ chiến đấu

với những người Cộng sản Giao Chỉ! Chống Cộng là chống Cộng sản quốc tế. Đồng ý rằng chúng ta đã mời đồng minh chống Cộng. Cũng lấy cái thể... thế giới tự do chống Cộng sản quốc tế đây chứ, nhưng chi tiết thế giới tự do lại do tư bản Mỹ lãnh đạo. Thủ tướng Ấn Độ thì bảo ngay cả Mỹ cũng chỉ muốn tạo rối loạn ở Đông Nam Á. Chống Cộng với Mỹ, ta đã thấy rõ. Và đúng phúc sự nhận định của Phó Tổng thống Nguyễn Cao Kỳ. Chúng ta đã khó thắng Cộng Sản lại

chịu lép vế, chịu bị xử ức với đồng minh Mỹ. Không thể đứng cạnh con gấu để quật ngã con gấu khác. Vì khi gấu địch thủ ngã, gấu đồng minh sẽ quay lại quật ta. Nghĩa là khó chấp nhận sự liên kết với 1 nước lớn. Ngang sức nhau mới bình đẳng trong liên kết. Những nước ở Đông Nam Á có cái lợi là ngang sức nhau, cùng mang mối hận bị da trắng đô hộ hàng trăm năm. Muốn độc lập vĩnh viễn, phải biết liên kết thành 1 liên bang. Liên bang của giống dân da vàng.

Liên bang lý tưởng Đông Nam Á mà được thành lập, về chính trị văn hóa, kinh tế, sẽ thoát khỏi ảnh hưởng Phù Thủy của đế quốc Văn minh cùng cực của Tây phương là Cộng sản. Mà Cộng sản đã tạc nát như cái mìn tã. Chúng ta hành diện nền văn minh Đông phương của chúng ta. Chúng ta không chấp nhận nền văn minh cuối mùa của Tây phương là Cộng sản. Vậy những nước ở Đông Nam Á cần liên kết để đóng vai trò quân hồ trong tân chiến quốc Xuân thu.

Nhưng liên kết như thế nào? Ai đứng chủ xướng? Người ta đang kỳ vọng vào Ấn Độ và Nhật Bản.

Và hiện nay, một nhóm trí thức Việt Nam ở quốc nội và quốc ngoại đã trời đất nơi gương người Tô Tần. Họ xuất bản tập san bằng ba thứ tiếng Anh, Pháp, Trung Hoa, khơi dậy nền văn minh Đông phương rực rỡ và kêu gọi các nước Đông Nam Á hãy liên kết. Vì chưa gặp thứ « đại vương » như Yên văn Công nên họ không có phương tiện gửi tâm thư cho các vị quốc vương, quốc trưởng các nước Đông Nam Á và ông tổng thư ký Liên Hiệp Quốc U Thant, Một người bạn của tôi, anh Hoàng văn Đức, có chân trong nhóm người vận động thành lập liên bang Đông Nam Á.

Tôi vốn là đứa ghét chuyện cá nhân trị vì dốt chính trị. Chính trị của tôi không cao, thấp lẽ te. Tôi viết bài này coi như những giòng chữ thô thiển để khích lệ những Tô Tần tân thời. Thiên hạ đang ngủ trong u mê, đang nhìn quanh quẩn. Có vài người chịu khó thức, biết trong xa, đó chẳng phải là điều đáng khen ngợi, nhắc nhở ư! Hai tuần nay, tôi dút kheát trở về với thế giới riêng của tôi : thế giới Tuổi Ngọc. Tôi không muốn nói chuyện chính trị hay viết ba que xô lá nữa. Tôi đã thề với vợ con tôi. Ở cái cột báo tòa soạn dành cho tôi mỗi tuần tôi sẽ cố gắng viết lên một vài ý nghĩ nếu chẳng có lợi thì cũng chẳng làm hại ai. Và nếu bài báo tẻ nhạt, vô tích sự, xin bạn đọc hiền dùm cái tài viết lách của tôi chỉ có để... thề. Bởi vì tôi muốn chôn vùi những bút hiệu khốn nạn, nhưng bạn tôi chí sĩ Minh Vô không nỡ đào huyết tống táng cái tên:

THƯƠNG SINH

đốt đèn coi ngựa

Hồng Diên Đa Dâm Thủy
Mị Trường hậu tổ Mao
Tế Yêu Chân Cư Huyet
Trường túc bất Tri Lao
Cổ Thi

(TIẾP THEO KỲ TRƯỚC)

Hách ra phết vừa chấm Cầu. Các Tuyết phích Nhà Nghề ồn ào phản đối—Đức Ngựa từ này đứng im, mặt Thộn ra về cay cú, hần cái :

— Chọn là chọn thể đêch nào—vêu cầu chủ Ngựa cho thêm 2 con nữa — Không thì ông chửi—Vị đây không phải là nhà Hát Tây—Tiên Sư bố đũa nào gian lận.

Ngô không Đĩ, một tay Tuyết Phích ngang tàng, nhờ trúng mới, thăng vài độ Ngựa nên đã «áp Phe» vớ vin được cái thể «Bất khả xâm phạm» nên bị chửi hần hung hăng con bộ Ngựa K hất, hần hùng hực bước ra thách thức

— Đêch có gian lận— Ông có xéng, thăng nào i uông ông phơ bỏ mẩu.

Tuyết Phích Phạm Dữ Tì nổi điên chửi vung xích thố :

— Cà lờ nhà mày con a ! có bố mày đây nè, mày đừng có bày trò chống vớ chống vin—Ông đây nè, mày bị bơ ông bán lò mốt.

Ngô không Đĩ hiện ngang bước tới thách đố :

— Mày bán ông đi nè.

Phạm Dữ Tì thò tay tìm scéng rồi tuyên bố :

— Mày chửi thì ông bán.

Thấy cảnh «đấu súng» có thể xảy ra. Chí Sĩ vốn thận trọng sinh mạng, người cũng như Ngựa, nên vung tay hùng dũng như hôm gồng gênh xương thịt trình diện trước Công Lý về vụ Hoàng Nghị Ngong—Chí Sĩ nói :

— Thôi cho xin đi. Đất nước này tên bay đạn lạc đã nhiều, và lại, ở đây là trường đua—Tôi đang chủ tọa độ Ngựa Lịch Sử—Nhờ các anh tì—Đưa nào quan tay đánh lận tôi «đũ» ông cụ nó liền.

Trú Hềnh một Tuyết Phích nhà nghề cười hềnh hếch tò về khoái tì—Tuyết Phích Phạm Dữ Tì vẫn chửi đồng:

— Cà lờ đồ quân khuyển — ăn kít mà vãi vớ ngược thùm thụp khoe sạch — Tởm lắm.

Nói rồi, Phạm Dữ Tì nhổ nước miếng đánh phệt một cái — Con Châm Vàng tưởng được ve văn liên cái tiếng hí vang — Riêng con Kiều Nữ đồng đánh phi nước kiệu trình diện cái «Trường túc bất tri Lao». Con Châm Vàng vốn ghét cái nhan sắc lồ lộ của Kiều Nữ bèn từ từ bước đến với thể «Hong Diên Đa Dâm Thủy» — Đợi Kiều Nữ vô tình bất ý — Con Châm vàng nâng dưới «tì» ngược.

Bị để trúng mặt — Con Kiều Nữ lồng lộn hí vang trời rồi xam xô nhẩy lại cần — Thế là cuộc chiến tranh của hai giòng Ngựa thù nghịch khai diễn.

Chí Sĩ sợ đánh lâu bất lợi cho sức khỏe bèn hét bực: — Bớ, Bật Mã ôn. Xách Thiệt Bàn ra đây.

Tôi đang trốn đằng sau bao cát để tránh giòng đạn vô tình của hai tay súng tàn khốc của lò Cốc Hụi — Khi nghe Chí Sĩ gọi, tôi tập tễnh bỏ Hỏa lực ra trình diện mà lòng vẫn còn ngái ngái — Chí Sĩ quát bực:

— Mày làm sao vậy? Ngao thả con Tráng Sảng ra cho tao — Đồng thời xách đèn dấu hiệu «Liên Đái» ra đây để tao tì hai con ngựa này.

— Thừa ngon đèn đó cạn dầu từ khuya

— Thì đồ dầu vô rồi đốt lửa.

Quả đúng như lời tiên đoán của Chí Sĩ Bật Mã ôn tui vừa xách ngọn đèn «Liên Đái» ra, tức thời cuộc chiến tranh giữa con Châm Vàng và con Kiều Nữ ngưng đọng và hết tút xít.

Kiểm soát lại thương tích thì con Châm Vàng bị con Kiều Nữ cắn mắt vài căn róm máu, ngược lại, Châm vàng chĩa cần Kiều Nữ được miếng nào. Tôi giận lắm, tính vung cho con Châm Vàng vài vạng để bảo vệ thanh danh nam rãng già mà Chí Sĩ đã gửi làm tận bên Nhật—

cũng cần tả thêm về lịch sử con Châm Vàng một tẹo. Số là đáng lý, Con Châm Vàng bị phát mại từ khuya — Nhưng vì, bộ luật nhà phở — tức dụ số 4 chưa được nấu canh cải thị: Ngựa, nên Chí Sĩ đành tốn thóc nuôi con Châm vàng để «For Ren» cho khách Trú, chã và, Bạch Quý còn ăn núp dưới bàn hiệu C.F1. thuê mượn mỗi khi cần trục xuất dân ABC ra đường— Sở dĩ, có cái dữ kiện này, là vì con Châm vàng có cái đức nhin tề, và mỗi khi cần đuổi nhà, đuổi đất hoặc đi cướp đất — Chủ phở cứ việc dắt con Châm vàng lại, vuốt nó vài vuốt là lập tức con Châm vàng để lại láng... mùi hôi rưởi xông lên tận mỗ ác... Thế là, dân ABC cứ việc quý 2 gói, chống 2 tay lấy thực mạng—Lạy phờ ông cụ ra, rồi lẳng đùng ra chào thua.

Do đó, con Châm Vàng vẫn được Bạch Quý, Chã và, khách trú nâng niu chiều chuộng hết mình.

Tường cũng cần nói thêm về cái nhiệm màu của

giao chỉ' for Rent

PHÓNG SỰ NHAM NHỎ CHÓNG ĐÁI ĐƯỜNG

LỜI RAO : Bất cứ ai cần NGỰA ĐỀ ĐÁ CHƠI, THỜ XE, ĐUA hoặc CƯỜI
TÌM CÔNG DANH TIỀN BẠC — Xin gửi thư về Tòa soạn CON ONG (kèm theo ngân
phiếu 500 ngàn — Rút còn nghèo nhớ đề : Xin miễn phí. Ngoài bì thư đề tên :

TRẦN BẠCH ĐINH

ngọn đèn Liên Đê — Thuở đó nền Đệ Nhất Cộng Hoà còn thịnh vượng ở xứ An Nam — Chuông ngựa của tôi có con ngựa tên Mưa Xuân Nhưng vì Mưa Xuân dữ tợn quá, hơn nửa hay dong chơi — Vì quý ngựa, nên chỉ sĩ Minh Võ đã đem gửi chỉ sĩ Ngô Đình Diệm nuôi trong khuôn viên dinh Độc Lập.

Hồi đó, Mưa Xuân được ân sủng rất mực, nó đã được Chỉ Sĩ Diệm phong tặng « Đệ Nhất Mã Giao chỉ » Đồng thời người cũng hạ chiếu cho thần dân trong nước biết tánh nết con ngựa quý đó. Bất cứ ai — muốn con Mưa Xuân không đá sập nhà cứ việc gắn mác Đền đầu Liên Đê lên ngực, hoặc viết lên giấy dán lên tường trong mỗi kỳ « được » chỉ định chạy đua vào Cốc Hui.

Tôi còn nhớ thuở đó, con Châm Vàng cũng đã được chỉ định dự vòng đua về nhà hát Tây, nhưng vì con Mưa Xuân ghét con Châm Vàng hàng hàng lớp lớp phần son, nên đã đá l phát, Ch. Vàng té dài cong đít chạy về chuồng. Sau đó năm

1963 cuộc Cách mạng đã đóng thùng gửi Mưa Xuân đi dự những vòng đua lớn ở Ngoại Quốc — Con Châm Vàng mới có dịp chạy vài độ và cuối cùng nó đã thắng. Thắng một cách đau thương rã rời ..

Nhớ sự tích trong lòng đến đây thì tôi đặt con Trăng Sáng ra trình diện — Con Trăng Sáng có nước kiêu rất đẹp — Các Tuyết Phích tỏ ra hâm mộ con Trăng sáng lắm.

Tuyết Phích Đức Ngựa sờ nư rùa tiên đoán và quả quyết bắt con Trăng Sáng — Ông Hách Ra Phết thì tranh với Ngô không Đì và Phạm dữ Ti con Kiều nữ.

Riêng Chỉ Sĩ thì đã úp mặt, chông mông khóc rống lên đề bày tỏ lòng thương nhớ con Mưa Xuân một cách rất Ngựa.

Kêu ông thấy như vậy liền tức cảnh sinh tình, múa bút phác họa làm tặng hội Ngựa Giao Chỉ một bài thơ với cái đề rất ăn khách « Đê Nhớ Em... » Rất tiếc, bài thơ này vì kính trọng ngài, « Phối Hợp Nghệ Thuật » nên không tiện chép ra đây — Nhất là con Trăng sáng cũng mang giòng máu văn Nghệ trong tim, chả thế, cứ mỗi lần Trăng Sáng nổi giận không chịu chạy — Các Tuyết Phích Giang hồ cứ đồng ca bài :

— Sáng trăng sáng cả vườn tề.

Một căn nhà gạch đi về có nhau...

Bao giờ cũng vậy, khi hát đến đây là y như rằng mặt Trăng Sáng hơn hờ cao đầu phóng vĩ chạy như mưa như bão, bao nhiêu chướng ngại nó cũng đá bay đề :

— Một đôn (là) trăm sáu năm tí

Chắt chiu tháng tháng cho chiêng đi thi.

Bao giờ cưới ngựa vinh quy

Hai bên có lính hầu đi dẹp đường.

Khúc hát được trình tấu đến đây, tức thời mặt Trăng Sáng cứ nghệt ra như khi ngồi phải cột Văn Hóa.

Đang vì vút vại đường văn nghệ đề nói về Con Trăng Sáng thì lập tức có lời bình của Thiết bảng Đa Nhân:

— 3 con ngựa này đều thuộc giòng ngựa quý — Tuy già, nhưng dươ: cái nước kiêu còn tươi... Vậy thì, con thứ Tư chắc phải là ngựa nòi mới theo kịp vòng đua.

Chỉ Sĩ Cười tỏ tở:

— Nhất định là thế rồi Bỏ anh, chọn ngựa đi kéo hối hận suốt đời bi chừ. Trú Hính cười hềnh hếch, mở phọc ma tuya cấp tấp rồi đon đả:

— Em đi hết bó này.

Ngô không Đì ức sừng chửi xỏ:

— Bớ nó chừ, bực giả mà cứ khoe Trú hính vênh mặt phàn pháo:

— Cà lờ nhà mày già con a!

Phạm giữ Ti quạt chĩa chó:

— Tiên sư đứa nào phàn bội Tô Tiên... Trú Hính thừa thắng xông lên :

— Ông sẽ tổ mày cạn lảng phen này con a!

Ngô không Đì gật gù :

— Được tổ đi. Ông còn cả Cam không hồ sơ tham những của chúng mày đây nè.

(Kỳ Sau Tiếp)

TẠP GHI LÂM CẢM

* Kỳ Trưởng Lão

ÔI... TIẾN SĨ CHÓ TÂY :

Phú De Giao chỉ vốn là cái sở Bất chó làm bồn tiệm đã nhiều phen mất ngủ. Trước hết vì cha Du mấy lúc sau này cứ bị bóp dế, đòi thỉn, làm cha vừa đau vừa sợ, đến xanh xao vàng vọt cả người. Thỉnh thoảng đau quá, cha lại ôm đê kêu óe lên một tiếng, dọa vác « gậy » tây của cha lên đê... Cù Mông bắt xóc đĩa, làm cả nước cùng cười té đái. Ngoài ra, lại còn những tiếng sủa ông ông, nhí nhách của đủ loại chó xồm, chó vện : từ giống tai dài chấm đất đến giống « bốn cẳng huyền đề » — từ xưng là « trí thức khoa bảng ». Thật là cóc ngừ nòi mí các ông, các bà.

Bồn tiệm đã năm bảy phen cảnh cáo, bằng cách chửi xỏ quan viên chó giấy, Thạc sĩ chuông chó. Nhưng buồn thay, mấy anh chó Tây coi dân Giao chỉ như pha, cứ tiếp tục ngửa mặt hùng dũng, sủa ông ông... bằng tiếng Tây, làm chó cái, chó con, chó nhái nhép cũng đua đòi, sủa nhí nhách, ừng oảng... (Bố các anh chó Tây, bồn tọa đã lờ cằm thông long, bồn phải dạy các anh chó Tây sủa lại tiếng Tây cho phải phép)..

Thưa quý vị chó Tây Giao Chỉ, quý vị Tiến sĩ chó Giấy alias Thạc Sĩ Chuông Chó. Đây là bài tiếng Tây thứ nhất.

— « Le coeur a des raisons que la raison ne comprend pas — dịch nghĩa là — Trái tim có những lý lẽ của nó mà lý trí không hiểu nổi bao giờ. »

Câu văn... chó tây này được rút từ báo nọ, trong mục pò tanh- Câu văn mà cho là « thâm thúy », « của người Pháp », nói về « Ái tình muôn mặt »

Bố các anh chó Tây — alias Thạc sĩ Chuông chó ! Các anh chỉ giới lờ mấy chị chó cái nò he, đề gừn ghe giờ trở « lực sỏ » của Tú Xuất.

Người Pháp làm sao mà « thâm thúy » đến nỗi dốt đặc cán tán, không phân biệt nổi hai tiếng comprendre (hiểu) và connaitre (biết). Loạn đến thế thì thôi. Các anh sủa trật lên trật xuống một câu ngắn... nửa gang tay, lại còn dịch hoảng « des raisons » là « lý lẽ của nó », « ne... pas » thành « không bao giờ ».

Thế mà làm loạn cả phú de, tự cho mình là những con chó thông thái.

Thôi đi nhé. Bây giờ đọc lại, kéo dài từng chữ cho nhớ chôn vào ruột :

— « Le coeur a des raisons que la raison ne connait pas » — nghĩa là trái tim có những lý lẽ mà lý trí tôi không biết ».

Bố các anh. Nhọc đê bồn tọa quá. Nhắc lại : câu đó là của ông tây Pascal và nó không có ăn nhậu gì đến cái mục « ái tình muôn mặt » — của Lê văn Trương — như các anh chó tây... phụ đề, CỬA MOLIÈRE ?

Cũng vẫn trong bài của đấng này, đọc giả con Ong đọc thấy ở đoạn kết:

... « nếu ông bạn già của BBl là LM Mai Ngọc Khuê còn sống thì trời còn ông cũng vênh vênh cặp chân mày đậm đen lên, lỗ mắt cương nghị phê bình lãnh tụ Nguyễn gia Hiến một câu mượn của Molière rằng:

— « Que diable allait il faire dans cette galère ! » ..

Lại tiếng... Chó Tây ! Bồn tọa nghe sủa ông ông mà phục lắm. Xin thua có « độp » gian manh của mấy anh Chó Tây đi nhé. Các anh « vênh lông mày » người chết đê « móc lờ » người sống, Khoái Tý còn hơn ông Nguyễn Bá Lạp đánh... vô lười mí vợ bé. Nhưng, nhờ các anh tí. Hết khoe « dốt đặc », các anh lại nhăng nhở phôi bày cái « hay chữ lông »

Cái câu « Que diable allait il faire dans cette galère » là của Molière à ? Bố các anh. Biết thì thừa thốt, không biết dựa cột mà nghe, không biết nữa ra đầu hè... phôi nằng. Các anh dớp « củ mì », Giao chỉ mà không học được cách ở đời của dân Giao chỉ.

Thôi đi nhé. Đây là bài tiếng Tây thứ hai.

— Câu « Que diable allait il faire dans cette galère » chỉ là một câu nói đã được Molière chép ra, trong kịch của mình. Nhưng câu nói đó không phải của ông, không do ông nói mà là của Cyrano de Bergerac. Nó « là một câu nói của Cyrano de Bergerac » — mà Molière đã nghe được và « thường » nhệ. Việc này đã từng làm cho Cyrano de Bergerac khen Molière là « có thiên tài ». (Lờ khen có mia mai hay không thì các anh chó tây chắc cũng dềch mờ ra được).

Mới dạy các anh Chó Tây hai bài... du ca « giềng mề » này, bồn tọa đã vừa nhọc vừa chán cóc chịu được. Nhưng đành vậy. Vì quá thương mấy bà già Giao Chỉ ăn ở vô phúc, đê ra Chó Tây, làm cho làng nước thối mòm cứ đê quyết mấy bà có tình ý kịch liệt mí lị... Rin tin tin.

ÔNG VÔ HỮU HẠNH MINH XÁC,

Sau khi Trần kim Thoa « minh xác » về vụ Tiền tuyến tổng tiền 5 trăm bó, đều lướt quan Tỉnh Trưởng Hậu Nghĩa « minh xác » về vụ báo Cấp Tiến mồm loa mép giải kết tội quan vi hiến, đê « dẫn mặt » triều đình. Quan thách báo Cấp Tiến đấng bài « minh xác » của

quan, đòi quyền đối thoại và đê xách cò ông Tiến sĩ Huy ra trước ba tòa ông nhón.

Tội nghiệp quan nhảm nhảm, Tô Cấp Tiến nó cứ lờ bải mình xác, nó không chịu đối thoại, và cứ chửi trối lên đầu lên cổ, làm cho quan nuốt vào bụng từng cục uất ức. (Theo văn chương miêu tả của Hoàng Hải Thủy thì « cục nào cũng to bằng cái chuỗi dao »..) Đồng thời đê chứng tỏ là tôn trọng dân chủ một cách nồng nhiệt và lương thiện, Cấp Tiến vừa bóp dế vừa kéo cò vị quan họ Võ ra Tòa thỉt — chừ cóc dọa.

Bồn tọa ngồi trên cao bèn gãi háng. « bình » rằng.

— Phen này có khối thăng dân Hậu nghĩa rừng rình bực các vì được chọn giờ tay tuyên thệ trước sự thát. Tuy nhiên cũng khối thăng mặt xanh nanh vàng, muốn đên Phú De gõ cửa, cườ: cầu tài. Kết quả chỉ có sự thật là bỏ bó. Không biết nó được nên huỳnh huých ở bên này núi Py-rê-nê hay được thả dù xuống bên kia núi Py-rê-nê, cho đi « mò tôm ». Ôi ! Ác liệt thay cuộc đấu vô lười của nhà văn mí lị nhà báo !

VÀ TI-VI GIAO CHỈ

Nền Ti-vi Giao Chỉ — có « bốn bó » văn hóa đi « uống nước chơi » — vẫn tiếp tục làm trò lục sỏ con dân Giao Chỉ. (Xin chú thích rằng Tiò Lục Sỏ là một sáng tác đặc biệt của Tú Xuất, gồm có mục Chông Mông đâm cọc tre tổ bố vào đít. Điền tích quan trọng này có ghi trong Kinh Lễ ở Phú De).

Nghĩa là « kịch chằng ra kịch, cọc chằng ra cọc », trò hề thì vừa ngu vừa nhạt nhẽo, làm cho... chó Tây cũng méo xệch mồm như cô Ba Tý... ngồi xồm.

Thôi đi nhé. Nhờ các anh tí. Trong khi các anh họp chợ, bồn tọa vì thương các anh, cứ phải ngồi nghiền rắng vật... lóng lạc đả, đê cho cái đầu làm quên cái tức. Bớ khi ! Đên cả cái « ánh sáng » sân khấu các anh cũng cóc biết đường nào mà lờ mờ, điều chỉnh, nói gì đến nghệ thuật sân khấu « đàng goang ». Ăn gì mà khôn lịu thế.

(Nghĩ một lúc, đứu viết nữa. Vì lộn ruột quá).

NGƯỜI ĐẸP MỒ... CUA

Trên tờ Công Luận, cuộc tuyên lự nghệ sĩ của Người Đẹp Bình Dương đang đên hồi kịch liệt. Đọc lại lời rao mới hay nàng Thâm (tự cho là được ái mộ hùng hực vì tài nghệ mần tuồng) định mở cửa đứu dắt các mần non mà nâng tuyên lự vào ban kịch phây phay, trắng nõn của nàng.

(Xem tiếp trang 5)

NOC ĐỘC

Chủ nhiệm Ma Sơn Chủ bút Ma Cô Giám đốc chính trị Ma Cao

CON ONG ĐIỂM MẶT THƯỢNG VIỆN QUA SÁNG KIẾN MỚI CỦA TỔNG THỐNG

*** Từ ông Nghị Lâm định mần thịt Voi Trắng dâng cho chúa công, đến ông Hiến béo phản phé lực lượng Đại đoàn kết**

Sáng kiến hòa bình của T.T Thiệu vẫn còn gây sôi nổi dư luận. Sau những lời tuyên bố ồn ào của một số chính khách, dân biểu và nghị sĩ, ngày 17 tháng 7-1969 vừa qua, Thượng Viện đã họp khoáng đại để thảo luận và bầy tỏ lập trường về thông điệp của Tổng Thống Thiệu ngày 11-7.

Là một tuần báo, gần như chưa bao giờ C.O làm công việc tường thuật các phiên họp của quốc hội, như công việc thường xuyên của các nhật báo. Nhưng vì thấy phiên họp của Thượng Viện ngày 17-7 có nhiều cái hay, nên tường thuật lại đây để độc giả coi chơi.

Những phiên họp khoáng đại tại Thượng viện lúc nào cũng nghiêm trang và nhiều khi quá nghiêm trang. Các ông nghị ăn mặc đồ lớn, nghĩa là toàn đồ Tây com lê, còn hai bà Nghị thì mặc áo dài, trông xa rất là nhan sắc. Các ông phát biểu ý kiến trịnh trọng, và có chữ nhậu, thì cũng chữ một cách văn vẻ, như mẹ chồng nhà quan nói xéo con dâu. Một vài ông Nghị bám đít tàu bay vào được Thượng Viện, vốn dòng dõi thò lỗ, cũng đã trở nên nghiêm túc, ít khi dám ăn nói bừa bãi.

Hôm 17-7, các ông Nghị đã họp sáu tiếng liền. Và có lẽ chưa bao giờ sôi nổi, gây cảm như vậy. Và nhờ đó, người ta thấy rõ những bộ mặt của Th. Nghị Viện.

Tại Thượng viện hiện nay có hai khối, xin kể ra như sau: — Khối dân chủ xã hội, do Nghị sĩ Đặng Văn Sung làm trưởng tròn như hòn bi ve, chỗ nào cũng lăn được, dù gõ ghè như mặt trăng, cũng cứ lăn được như thường! Khối này gồm các chính khách Trần Văn Lâm, trưởng liên danh con voi trắng;

Nguyễn gia Hiến, trưởng liên danh Đại Đoàn Kết, và Huỳnh Văn Cao, trưởng liên danh « Khêu Mặt Trời », hay Trời Việt cũng thế. Có điều lạ, những ông này là nhân vật cao trọng, mà lại về đầu quân dưới trướng Nghị Sĩ Đặng Văn Sung một người thuộc đảng Đại Việt, theo « hệ phái » Phan Huy Quát. Ông Đặng Văn Sung thì chưa làm Tổng Bộ Trưởng chứ còn ông Phan Huy Quát thì đã từng 4 lần làm Tổng Trưởng thời Tây, thời Tàu,

một lần làm Thủ Tướng, và có công trao quyền cai trị cho quân đội. Nhờ đó, ngày nay mới có ngày 19 tháng 6, gọi là ngày quân lực.

— Khối thứ hai là khối Công Hòa, gồm các bộ mặt quen thuộc như Trần Văn Đôn, Tôn Thất Đính, Hoàng Xuân Tửu, Phạm Nam Sách, Hồng Sơn Đông... Nó là sự phối hợp của hai liên danh Nông Công Bình và Bông Lúa. Vô công của phái này rất lạ, hư hư thực thực, nhiều khi có vẻ như đánh ra ghế mới « thò ». Lệnh Hồ Xung của phái này hình như là ông Phạm Nam Sách.

— Cuối cùng là nhóm Độc Lập, gồm những kẻ bơ vơ, « vô khối », do Nghị sĩ Nguyễn Huy Chiêu làm trưởng nhóm. Ông này, đầu hói, ma hăng ra phết. Mỗi khi ông cong ngón tay xin phát biểu ý kiến, là thế nào cũng có chuyện. Nhóm Độc Lập gồm liên danh Bông Huệ, và một số Nghị sĩ khác, như bà Nguyễn Phước Đại, các ông Nguyễn Văn Chuân, Thái Lăng Nghiêm, Trần Trung Dũng, Nguyễn Tư Bản, Nguyễn Văn Chức... Hành pháp nhiều khi ăn ngủ không yên, và d-m nằm giật mình như trẻ nít mặc chứng kinh phong, là do nhóm Độc Lập này.

Hôm 17-7, khi thảo luận về sáng kiến hòa bình của TT Nguyễn Văn Thiệu, khối Công Hòa của ông Trần Văn Đôn và nhóm Độc Lập của ông Nguyễn Huy Chiêu « đã liên minh giai đoạn » với nhau, tấn công Hành pháp tới bời. Chẳng hạn: ông Nghị Trần đời xét xử Tổng thống trước Đặc biệt Pháp viện, Nghị Ngải bảo TT đánh mất lập trường chiến đấu. Nghị Thái Lăng Nghiêm bảo TT đã đem dân tộc ra mà đánh bạc với kẻ cướp; Nghị Nguyễn Văn Chức bảo nếu còn lui nữa, sẽ dựng chiếc quan tài...

● Trong khi ấy, khối Xã Hội Dân Chủ của Bác Sĩ họ Đặng đã hết lòng bênh vực Tổng Thống. Đây là lập luận của họ: Sáng kiến của TT Thiệu là 1 chiến thuật đã được thế giới và Hoa Kỳ khen ngợi, hãy vững tin vào tà i lãnh đạo của TT Thiệu, T.Thống đã nắm vững các bảo đảm, nhân dân đừng có lo. Hai người nói hay nhất là các ông Đặng Văn Sung và Trần Văn Lâm. Đặc biệt,

có ông Nguyễn gia Hiến, hôn danh là ông Hiến béo, Chủ tịch Lực Lượng Đại Đoàn Kết, một Lực Lượng chống Cộng cùng mình, thế mà cũng ăn nói rất lạ, báo Xây Dựng của Cha Lâm đã gọi là nhũn như con chi chi. Nghe mấy ông Sung, Lâm, Hiến, người a cứ tưởng là nghe mấy ông Mỹ con,

nằm tại Hoa Thịch Đồn chó mồm sang kết án nhân dân Việt Nam là hiếu chiến, Bọn chủ hòa Mỹ thối mồm lắm, nó cứ tưởng nhân dân miền Nam VN hiếu chiến, nên chuyên môn hò la, đòi Nam VN phải nhượng bộ. Và mỗi lần T.T. Nguyễn Văn Thiệu nhượng bộ, là nó khen đứt lưỡi.

Lại nói về ông Hiến béo: Sau khi TT Thiệu nêu sáng kiến mới, Lực Lượng ĐĐK của ông Hiến béo đã họp khẩn cấp chiều ngày chủ nhật 15-7, ra tuyên cáo phản đối. Chính LLĐĐK đã đòi quốc hội phải lên tiếng đối với sáng kiến hòa bình ấy. Khi ra trước quốc hội, lại chính ông Hiến béo, chủ tịch LLĐĐK đứng lên bênh vực sáng kiến của T.T. Ông Hiến béo cũng chống lại việc Thượng Nghị Viện ra tuyên cáo, vì cả khối Xã Hội Dân Chủ của ông Nghị Sung rất có hiếu với T.T. Thiệu. Lúc Thượng Viện bỏ phiếu quyết định, ông Hiến béo ngồi rụt đầu rụt cổ, nấp bên nách ông Nghị Sĩ Ve họ Đặng, trông rất là mặt vệ sinh. Cha Nguyễn Quang Lâm đã vật mình kêu khổ suốt mấy ngày liền. Nếu không đi tu, chắc thế nào Cha Lâm cũng phải vãn tục. Mà

vi đi tu, nên chắc ông dai vãng tục âm thầm mà thôi.

Không khí trong phòng họp Thượng Viện bỗng nhiên hơi quá sức, như mùi nước cống. Bà Nguyễn Phước Đại một bốp, lấy đầu thơm Lavande vẩy chung quanh,

như người làm phép trừ quỷ! Mấy thằng ký giả, dứa nào cũng lắt hơi. Có thằng định lớn tiếng vãn tục, nhưng chợt thấy mình ở trong Thượng Viện nên vội lấy tay bịt ngay lỗ mồm.

Sau 5 giờ gập cần, đến phút quyết liệt: Thượng Viện đặt vấn đề có nên biểu quyết một tuyên cáo hay không? Nghị Sĩ Đặng Văn Sung, Trưởng khối Xã Hội Dân Chủ, đứng lên nói rằng: Thượng viện không nên ra tuyên cáo, mỗi khối, nhóm, nên về nhà mà làm tuyên ngôn riêng. Khối Xã Hội dân chủ của ông còn nhiều ràng buộc chính trị với các đoàn thể khác, nên không thể chấp nhận Thượng Viện ra tuyên cáo. Một con gà ra ràng của khối ông Sung cũng lên tiếng, nói rằng: Thượng Nghị Viện không nên ra tuyên cáo, chỉ nên gửi tất cả biên bản của

(Xem tiếp trang 5)

«Ngồi buồn gãi hăng dái lán tẩn»
(trích lao trung lãnh vận)

cứ cái gì và vãn cứ yên trí làm Ngoại Trưởng, nếu có phước, và khéo chạy, lại có thể làm lớn hơn là đảng khác.

Chúc Ngoại Trưởng may mắn.

CHÓI

Nghĩ cho cùng, trăm tội cũng chỉ do mấy thằng nhà báo mà ra. Người ta đã tốt bụng mời mình đi họp báo, thì cứ đến mà nghe, lếch ai nhờ hỏi, mà cũng hỏi. Mà nếu có ngứa mồm, thì chỉ nên tìm những câu hỏi thuộc loại « đố vui để học », cho học sinh lớp đồng ấu. Như vậy, người ta mới có thể trả lời một cách « thẳng lợi ». Chứ hỏi khó quá, bớ dứa nào trả lời được. Cho nên, gặp câu hỏi khó, người ta trả lời bậy thì đừng có trách.

Đó là một điều mà mấy thằng ký giả phải nhớ cho kỹ. Đừng có lộn xộn mà làm mất hết đề-giốc (désordre: vô trật tự).

Điều thứ hai, mấy thằng nhà báo cũng phải nhớ cho kỹ, là: Sau các cuộc họp báo như vậy, chỉ nên đăng tải những gì thẳng lợi. Tiếng Tây có câu: «đếch nên nói tất cả sự thật, vì sự thật nhiều khi nó thối như ca-măn-be. MTGP nó là CS hay không là Cộng sản, thì việc đếch gì đến mấy thằng nhà báo ở cái đất gọi là đồn điền Chống Cộng này, mà phải chó mồm vào. Đó là điều phải nhớ cho kỹ.

Điều thứ ba, mấy thằng nhà báo cũng phải nhớ cho kỹ là: ăn gian nói dối là một tội rất nặng mà chỉ có mấy thằng nhà báo mới phạm tội ăn gian nói dối, hôm nay có thế này, rồi ngày mai thiên hạ nó chửi quay, lại ra thông cáo chối mẹ nó đi hết cả.

Lần sau có đi họp báo, thì nên mua mỗi đứa một cái máy ghi âm loại Cassette mang đi theo. Nếu không có tiền mua máy Cassette, thì mời trường Tòa đến làm biên bản, ghi tất cả những câu đố, và những câu trả lời. Để sau này mấy thằng nhà báo khỏi phải cãi chánh một cách nhảm nhí. Mẹo 1

(Xem tiếp trang 5)

NẶNG MŨI

Sau khi Tổng Thống nêu sáng kiến mới vào ngày 11-7, hôm sau ngày 12-7, ông Ngoại trưởng Thành đã họp báo gọi là giải thích thêm lập trường của Tổng Thống. Ông giải thích thế quái nào mà lại đi nói rằng Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam không phải là Cộng sản. Trong khi Tổng Thống sau đó đã xác nhận trong cuộc họp báo ngày 19-7 rằng MTGPVN vẫn là Cộng sản.

Vì lời giải thích lảm càm, vung vè và nguy hiểm kể trên, dư luận đã phản ứng quá mạnh. Lĩnh trướng gửi thơ chửi loạn cả lên, báo Chính luận ám chỉ rằng cần phải chém đầu «thủ phạm» như Tào Tháo chém đầu Vương Cầu. Ông Ngoại khiếp quá, bèn ra trước Thượng Viện «chạy tội» bằng cách đổ tội cho báo chí đã xuyên tạc lời nói của ông trong cuộc họp báo.

Thực ra, làm đếch gì có thằng nhà báo nào thêm xuyên tạc đầu. Đối với mấy thằng nhà báo nhảm nhí, như bọn Con Ong chẳng hạn, «xuyên tạc» là chuyện thường! Nhưng cuộc họp báo của Ngoại Trưởng Thành, chỉ cần tường thuật rất trung thực, cũng bỏ bố rồi, việc gì phải xuyên tạc?

Sau cuộc họp báo ngày 12-7, chính VTX, cơ quan Thông tấn của nhà nước đã ghi lại nguyên văn lời của Ngoại Trưởng. CS là CS, người đi theo chỉ là người đi theo. Và sau đó, ngay Nha Báo Chí Bộ Ngoại Giao cũng phổ biến lời của Ngoại trưởng: «chấp nhận cho MTGPVN tham dự bầu cử khác với chấp nhận Cộng Sản... Mấy thằng nhà báo cứ vậy mà trong ra, có thằng nào thêm xuyên tạc đầu mà định đổ lỗi cho báo chí.

Trong phép giáo dục sơ đẳng của người nước Đại Ngu ta, hễ con nít nói rồi mà chối rằng không nói, thì bị dết roi vào đít để bạn sau chừa. Nhưng vì Ngoại Trưởng là Ngoại Trưởng, nên Ngoại Trưởng có quyền nói bất cứ cái gì, có quyền cãi chính bất

tại thẳng tin vịt chứ ĐECH PHẢI THẲNG MINH VỒ

Ngày 15-7, một nhóm ký dực và một ký cái thuộc Nghiệp đoàn ký giả VN đã làm một phát tuyệt thực tại Cầu Lạc Bộ Báo Chí, để đòi được đối xử như những... thẳng nhà báo, chứ đech phải như chó chạy rông.

Con Ong diêm...

(Tiếp theo trang 4)

cuộc thảo luận cho Hành pháp là đủ.

Khối Cộng Hòa và nhóm Độc lập đã phân pháo kịch liệt rằng: Gửi biên bản lên cho hành pháp thì chỉ có mình hành pháp biết, còn quốc dân không biết. Đây là một biên cố quan trọng, quốc dân chờ đợi Thượng Nghị Viện bày tỏ lập trường, và Thượng Viện có bốn phần phải bày tỏ lập trường của mình. Một ông Nghị nói rằng, dù cả 60 nghị sĩ kéo nhau đi một nơi, ký vào một bản tuyên cáo, thì vẫn không thể có giá trị một bản tuyên cáo của TNV, Ngày hôm nay, hơn 30 nghị sĩ họp tại phòng họp Thượng nghị Viện, và biểu quyết theo thủ tục nội quy, thì dù chỉ có 18 hay 20 nghị sĩ giờ tay chấp thuận, nó vẫn là tuyên cáo của TNV, vì được biểu quyết và hội đủ đa số ấn định bởi nội quy. Ở nước nào trên thế giới, cũng như vậy.

Khối XHDC bèn rút lui, bằng cách không tham gia và không biểu quyết tuyên cáo của TNV. Mặc dầu vậy, bản tuyên cáo của TNV vẫn hội đủ đa số ấn định bởi nội quy.

Mấy thẳng ký giả ngồi dai như đĩa, chúng nó nhất định tuyệt thực hơn 6 tiếng đồng hồ với các ông nghị, và đợi đến khi nào có tuyên cáo của TNV mới chịu ra về.

Xin ơn trên phò hộ cho khối Xã Hội dân chủ!

Cuộc tuyệt thực đã « thẳng lợi » sau khi ông Giám Đốc Báo Chí « đẹp giai » đại diện nhà nước làm giấy cam kết thỏa mãn. Sau đó, đám tuyệt thực được mời sang nhà hàng Đại Lục uống nước, rồi ra về. Nhưng báo hại, hãng Tin Việt sau đó, đã loan tin rằng: để ăn mừng cuộc tuyệt thực thẳng lợi, một số chủ báo đã mời đám tuyệt thực sang nhà hàng Caravelle ăn uống.

Chính vì cái đuôi Caraven này mà câu chuyện còn đây đưa mãi tới hôm nay.

Trong số báo ra ngày 22-7, ông Tú Nốp đã « rừ rừ » như sau:

CHỈ TẠI ÔNG MINH VỒ

Câu chuyện ký giả tuyệt thực đi ăn Caravelle càng ngày càng thêm phong phú. Phong phú ở chỗ ông Tin Việt đã áp dụng nghệ thuật phóng đại vào câu chuyện, làm cho các nhà báo đã tới 2 phen loan tin hổ.

Thật ra câu chuyện, theo những anh em ký giả tuyệt thực cho biết, thì nó chỉ giản dị như thế này:

Ông Minh Vồ, chủ tiệm Con Ong, cùng với Cha Lãm, chủ nhiệm Xây Dựng, đến thăm anh em ký giả tuyệt thực vào đúng lúc anh em ca bài toàn thẳng, tuyên bố tạm ngưng tranh đấu. Rồi chẳng biết ông Minh Vồ Cao hứng sao đó, đã tuyên bố Cha Lãm sẽ bỏ tiền mời anh em đi ăn Caravelle cho bỏ những lúc phải nhịn đói. Tất nhiên, Cha Lãm không từ chối không đi. Lúc đó có mặt ông phóng viên hãng Tin Việt, chẳng biết ông nghe, ông nhìn ra sao mà khi về, ông liền phang lên bản tin là « anh em ký giả đi ăn ở Caravelle theo lời mời của một số chủ báo ».

Tin này đã làm cho anh Hai Nguyễn Kiên Giang, Chủ tịch một Nghiệp Đoàn Ký Giả khác bất bình. Anh Hai cho rằng muốn đả nhau thì thiếu gì chỗ hà tất phải đưa nhau đi Caravelle. Anh hai nói đúng và Tú Nốp tôi cũng nghĩ như vậy. Chỉ khổ

cho những anh ký giả tuyệt thực, chẳng được ăn cái con mẹ gì, tự nhiên bị mang tiếng là « kiêu binh », là « học đòi làm sang » v.v... Anh em này liền phôn cho ông Tin Việt yêu cầu đính chánh giùm.

Ông Tin Việt liền đính chánh, nhưng thay vì chỉ đề tên Cha Lãm, thì lại viết thêm tên anh Hồ Văn Đồng và ông Quốc Phong vào danh sách những ông chủ báo mời ký giả đi ăn, Và chính vì cái đính chánh tâm bậy này mà Tú Nốp tôi hôm qua mới phải lên tiếng và sáng nay mới được anh em ký giả tuyệt thực cho biết đầu đuôi câu chuyện. Lỗi là ở ông Tin Việt loan tin ầu anh em nói vậy: Nhưng Tú Nốp tôi thì lại cho rằng tất cả những lời thối, phiền phức về câu chuyện đi ăn Caravelle là do ông Minh Vồ chỉ được cái « của người phúc ta ».

ông hồ thiêm hạ mới ký giả đi ăn, nhưng riêng ông, thì ông không chịu bỏ tiền, tiếng nói của ông vốn ồm ồm, không cần micro cũng nghe rõ, nên báo hại ông Tin Việt đứng xa lại tưởng ông Minh Vồ nói thế tức là thế nào cũng có chữ Caravelle là từ

đó, câu chuyện cứ mỗi ngày một sai lầm thêm. khiến anh em ký giả tuyệt thực có báo trong tay mà cũng không kịp đính chánh lại.

Theo Tú Nốp tôi thì ông Minh Vồ phải xin lỗi anh em ký giả, xin lỗi Tú Nốp tôi, đồng thời phải mời tất cả anh em đi Caravelle một lần, xem ăn ở Caravelle nó ra làm sao mà phiền phức quá vậy.

Bớ ông Tú Nốp, ông đồ gian cho thẳng Minh Vồ này rồi đấy nhá. Thẳng này mà bắt chước các quan to, dút đơn kiện trước ba tòa quan lớn, thì ông bỏ xử Tiếng tôi lớn, tôi nói ồm ồm.

tôi nói dơn kẻ xác tôi, tại sao hãng thông tấn Tin Việt lại tưởng chuyện dơn là chuyện thật, và loan tin loạn cả lên? Bớ cái người ta nói dơn sao?

Dù người ta có nói đứng đắn rằng MTGPMN không phải là CS mà thẳng nào ghi lại như vậy, cũng là xuyên tạc — huống chi là chuyện nói dơn.

Vậy thì, mọi chuyện phải đổ vào đầu hãng Tin Việt, chứ sao lại đổ vào đầu thẳng Minh Vồ này?

Tuy nhiên, biết đâu tại nạn trên lại chẳng là truyện hay. Biết đâu, nhờ được đi ăn Caravelle bằng tiền... vịt, mà các ký giả biết được cái đau của người bị báo chí xuyên tạc nó đau như thế nào. Và khi đã biết rồi, thì tự hậu sẽ tránh được việc xuyên tạc người khác. « Ký giả bắt dục vật thì ư nhân » mà lý!

bức thom

Bức thom không bức thối Bớ đứ đả nào nói dối

THÀNH THẬT

Với sự thành công về vang của phi thuyền Apollo 11 người Mỹ đã thực hiện được lời hứa của của mình 8 năm trước.

Năm 1961 Mỹ thách với thế giới rằng sẽ lên cung Trăng trước tiên và trước năm 1970. Mỹ đã làm đúng như vậy. Nga dù dẫn đầu lúc ban đầu trong lãnh vực không gian, nhưng với ba chàng công tử cỡi Apollo đi thăm chị Hằng, phi thuyền Luna 12 của Nga chỉ như con nhặng vo ve bên cạnh, và cuối cùng đã đâm xuống vũng bùn mà chết. Nga độc tài, có thể huy động tất cả nhân lực tài lực của thế giới Cộng sản vào cuộc thi đua trong không gian, nhưng đã phải nhường bước trước Mỹ. là 1 nước tự do, thẳng thì lo đồ bộ nguyệt cầu, thẳng thì chữ bố công trình khoa học này. Vậy thì cái thối của tự do vẫn hơn cái thom của độc tài.

Con Ong vẫn thường chữ Mỹ như chó về những khuyết điểm thuộc các lãnh vực khác — nhưng về khoa học không gian — Mỹ đáng mặt năm bờ oản, đáng được bức thom.

Ước mong trong tất cả mọi lãnh vực, Mỹ cũng làm đúng những lời hứa, và làm một cách hoàn hảo, công khai giữa thanh thiên bạch nhật, như vụ đồ bộ nguyệt cầu ngày 21-7-69.

Gãi háng

(Tiếp theo trang 4)

ĐỪNG CHƠI NHAU NỮA

Vụ « chơi nhau » giữa ông Tổng Trưởng Quốc Gia Giáo Dục (giả tí như nhà nước cho phép gọi tắt là ông Tổng Dục thì cho và tiện biết mấy) và Bà Hiệu trưởng Gia Long ngày càng gay gắt.

Ông Tổng định dùng trường Gia Long để mở trường đêm, giống như phòng trà ca nhạc, hay tiệm thuốc gác, còn bà Hiệu thì không chịu. Thế là có chuyện côm chàng lãnh cảnh chẳng ngọt, ông Tổng hợp báo tố bà Hiệu vô lễ, đang hội đàm với ông Tổng mà dám ngưng ngoáy ra về, lại còn đi mạnh chân và đóng cửa mạnh tay. Bà Hiệu thì bảo rằng ông Tổng đã « cá

vú lấp miệng em »! Mặc dầu giữa ông Tổng và bà Hiệu, người « cá vú » nhất định không phải là ông Tổng.

Gãi sĩ nguyện làm U-Thần-Đức, xin can cả ông lẫn bà. Dầu sao cũng trong hàng ngũ giáo dục, ông và bà nên đóng cửa bảo nhau, chẳng nên để bọn em nó bắt chước những chuyện không hay.

Trong vụ này, ông Tổng hơi quá nhiều quá và bà Hiệu cũng hơi quá.

Đối với đàn bà con gái, muốn làm cho người ta thỏa mãn, thì phải bình tĩnh, từ từ, phải nhẹ nhàng, vuốt ve, khéo léo, tế nhị. « Mềm dẻo », quá thì các bà chề là « thiếu thực lực », nhưng mạnh tay quá sẽ bị các bà nổi sùng. Mới khai mào, ông Tổng đã dùng « biện pháp mạnh » ngay, trách sao khỏi đồ vỡ.

Ngược lại, bà Hiệu cũng hơi quá. Bà chỉ là bà Hiệu chứ đâu phải bà Tổng mà có quyền mạnh chân mạnh tay với ông Tổng?

TẠP GHI LÂM CẨM

(tiếp theo trang 3)

U! da! Các đại danh tài Stalinavski, Pogorski và Elia Kazan... Các anh chuyên này « đi doong » mí « hĩm » Giao Chỉ rồi. Nàng Thâm tài nghệ siêu phàm sẽ bắt hết màn non của các anh, cho các anh đóng cửa trường, đi... Biệt Động Quân hết trời.

U! da! (Lại u! da nữa) Bồn tọa càng nghĩ thì càng rùn tý. Ước gì mình cũng gói gắm được nàng thâm một tý... « màn non » để thỉnh thoảng ngồi buồn, nhờ lông lạc đà, mà « thương » mà nhớ.

Thế thì... mở « cua » ra đi, mở « cua » ra mau lên! may ời. Cua này không có càng, « thom » đech chịu được tình ời là tình!

VỊ MA CÔ GIỮ NGỰA HỒI HỢP

Cái « cua » sắp mở ra của nàng Thâm làm cho vị ma cô giữ ngựa khà kính từ mấy hôm nay cũng thụt mặt ra đi lại ngẩn ngơ, dờ dẫm bậy bạ, cứ làm như xuân tóc đỏ nhớ bà phó Đoàn. Thỉnh thoảng vị này bắt chước ngựa, kêu « hách » lên một tiếng, làm nẩy cả phao câu lẫn cụ Hồ của các công dân Giao Chỉ.

Rồi hồi:

— Ni Cự Kỳ, nàng Thâm « biết » đóng kịch từ hồi

mô « hi »? Bớ nó! Cái thẳng xô lá! Hồi xong nó cười hí lên như ngựa, thả « đồ chơi » xuống chằm đất, làm như con nít chơi yo yo...

ỒI GIỚI ƠI! PHIM NHẬP CẢNG

Một tên Ma Cạo có ba tầng, chuyên nhập cảng phim 36 kiểu đề giáo dục con cháu hàng xóm, mới đây phan nản với bồn tọa:

— Ni cụ Kỳ: Tiêu chuẩn nhập cảng phim chính ỉnh ra đó cấm tuyên truyền cho Cộng sản, cấm đời phong bại tục, cấm đề cao bạo lực, thế mà các thứ phim líp líp lơ mí cao bồi Ý, cao bồi Tàu cứ được « dó cửa » thả giàn. Báo hại nhà cháu, chiếu phim trong phòng kín, bị mất khách kịch liệt.

Hỏi thế nào lại phim « líp-líp-lơ » thì vị ma cạo đỏ mặt, giờ tay ra hiệu.

Bồn tọa trợn mắt, quát:

— Đứng thế hi!

— Dạ đúng.

Vị ma cạo nói và bắt đầu mở tà bằng mồm những cảnh giết gân. Hai tay vị này để trong túi quần, hình như nắm chặt cái đèn bin, người thì còng còng, mặt đỏ tía rìa.

— Còn bạo lực!

— Dạ, thưa cụ, còn thâm hơn nữa. Chưa bao giờ con nít được xem dân Ba Tàu và Tây Vực chém giết nhau kịch liệt như bi giờ. Chúng vồ tay rào rào. Thâm lăm

thưa cụ thâm lăm.

Vị ma cạo bắt đầu đứng thẳng người, tay rút ra khỏi túi. Bồn tọa ngắm nghĩ một lúc rồi hỏi khẽ:

— Phim-líp-lơ có ác ôn bằng phim phòng the của chú không hở.

— Dạ, ác lắm.

Vị ma cạo đáp lớn và tay lại cầm vội vào túi quần, mặt đỏ tía rìa. Và trong khi bồn tọa giận quá, ngồi xít xoa nhãn nhó, nhờ lông lạc đà thì vị ma cạo từ từ đi ra cửa, tay vẫn nắm chặt cái đèn bin trong túi quần, cái lưng không khòng, mặt đỏ tía rìa.

Tiếng chó bắt đầu sủa ông ông, nhanh nhách ngoài ngõ phố de...

KỶ TRƯỞNG LÃO

GIỚI THIỆU BÁO MỚI

CON ONG TRẦN TRỌNG GIỚI THIỆU:

LỬA VIỆT

(tuần báo của những người không biết đầu hàng)

Chủ nhiệm: PHẠM NAM SÁCH
Chủ bút: TRẦN QUÝ PHONG
Báo chính trị, văn hóa, xã hội.

CÀ KÊ DÊ NGÔNG

LÁ THƯ NGỎ GỬI ÔNG "ĐƠN" TỔNG GIÁO DỤC

Sở dĩ tôi phải gọi cụ là cụ "Đơn" Tổng vì tôi bị ảnh hưởng nặng nề về chính sách đơn quân của Nhà Nước Giao Chỉ Cộng Hòa. Tôi biết rằng bây giờ cụ đang lâm vào cái thế "gân gà" của Tào Tháo ngày xưa. Ăn thịt gà mà nhai phải cái gân gà, thì thật quá vô duyên. Nhả ra thì tiếc mà cứ nhai thì nó dai quá, mà lại chẳng có mùi vị gì. Tôi nghĩ rằng với tình thế này, nếu cụ có đọc Tam quốc chí điển nghĩa, chắc cụ đã dơ thẳng cả hai cánh tay lên trời mà la lớn :

— Gân gà ! Gân gà !...

Thằng nào mà tỏ ra thông minh như anh chàng Dương Tu, đem điển nghĩa 2 chữ đó ra rồi loan truyền ra ngoài rằng cụ sắp từ chức, chắc thằng đó sẽ... chết mẹ với cụ. Vì cái gân gà, nhả ra cũng thấy tiếc. Tuy rằng chức Đơn Tổng cũng chẳng quý báu gì, lại mang tiếng là tạo dựng sự nghiệp trên xác chết đồng nghiệp, nhưng xét rằng cũng là 1 sự vinh qui "áo gấm về làng".

Tôi thì không dính líu gì tới cụ. Tôi là một thằng lính già, bỏ trường, bỏ sách vở đã lâu rồi. Đã định xin cụ cho một chút tiền cơm, bằng cách cho lính và vợ lính dạy các lớp đêm, nhưng lại ngần ngại quá. Sự thật mất lòng, phải nói trắng ra cho cụ hay, là cụ cũng chẳng có quyền hạn mẹ gì. Đến như chỉ huy 1 mụ Hiệu trưởng trường Trung Học Gia Long, cụ còn không có đủ khả năng như vậy những đề nghị, những kiến nghị của chúng tôi, cụ có chấp thuận hay không chấp thuận cũng chỉ đến... hòa cả làng.

Tôi chưa định viết gì để gửi đến cụ. Vì tôi còn đời và theo dõi cuộc tranh đấu của lũ em tôi. Rồi tôi cũng sẽ có vài lời. Hôm nay, tôi xin nhường đất cho một nhà giáo mà bây giờ đã đi lính. Chúng tôi đặt tên cho nó là "quân mất dạy". Quân là lính. Mất dạy là không còn chỗ dạy học. Kính thưa cụ, nó thành "quân mất dạy" âu cũng là vì cái "poli cy" về biệt phái giáo chức mà cụ ban hành cho thuộc cấp thi hành. Tôi xin bắt đầu vào chuyện:

MỘT VỤ BIỆT PHÁI MỜ ÁM VÀ RẤT... NẶNG MÙI.

Đâu không biết có phải là một lỗi lầm hay không, tôi không thể nào phán đoán nổi. Có khi, một việc làm, tôi cho là lỗi lầm, còn cụ thì cho là đúng. Chỉ còn trông mong vào phán quyết của Thượng đế. Thượng đế thì ở xa với vợ. Thời thì để cho Thượng đế nghĩ về, xuất ngoại du hí cho được việc chính phủ.

Nếu việc mà tôi kể ra sau đây là một lỗi lầm, thì cũng chưa chắc là lỗi lầm ở do cụ. Vì lúc đó cụ chưa lên chức "Đơn" Tổng giáo dục. Nhưng tôi cứ mang kể ra đây để mong rằng, với tiếng kêu này sẽ giúp cụ thêm một chút kinh nghiệm xử thế, trong việc dẫn dắt lũ hậu sinh ra khỏi bờ cõi u mê.

Số là vào tháng năm 1968, Bộ Giáo dục thân yêu của chúng ta có một quyết định, đại khái cho các giáo chức quân nhân, không phân biệt cấp bậc được biệt phái về Bộ. Được tin ấy, đoàn "quân mất dạy" mừng muốn tung hô cả sà lôn, xì líp lên trời...

Hấp tấp lo làm giấy thanh toán nợ nhà binh. Ở nhà binh có lệ là khi thuyền chèo, biệt phái hay ra khỏi đơn vị, phải thanh toán nó, nếu không đủ trả thì phải bán quần bán áo đi mà bù đắp vào chỗ thiếu.

Nhưng khi đã thanh toán nợ nần xong thì dùng một cái, lại có thêm một công diện để bổ túc cho cái nghị định để thương. Công

diện đó cho biết là chỉ có sĩ quan giáo chức mới có quyền biệt phái, còn lính và trên lính một tí, cứ phải ở lại đơn vị, đánh giặc bền bền và dài dài.

"Tin đầu sét đánh ngang đầu". Ấy thế là lại phải làm lại sổ quân trang, ký lại 1 vòng thủ tục nhập đơn vị như một tên lính mới dõ về. Nhưng tôi lại được biết, trước khi công diện chưa kịp đến để bổ túc nghị định, đã có một lũ "thầy đội" về trình diện ở Bộ thân mến của ta rồi. Những tên này không bị đuổi về đơn vị mà lại được giữ lại tại Bộ, rồi được đưa đi giữ việc huấn luyện quân sự học đường. Một thời gian ngắn sau, "lũ chúng nó" lại được lập thủ tục và chính thức trở về dạy nơi trường cũ. Như vậy, có sự mờ ám gì không?... Theo tôi thấy thì đây như một trò chơi ú tím của trẻ nít, chưa biết mặc quần. Cụ thử điều tra lại ở Bộ ta coi. Tôi chỉ tả ra có một tí tạo cái chất nặng mùi của sự biệt phái ấy, còn rất nhiều cái thú vị lắm. Tôi viết là "tả ra" xin ông xếp ty pò dưng xếp làm chữ t thành ra chữ i, mà cuộc đời của tôi kể như đã đi đến chỗ hạ màn.

BÀN TỚI MỘT LỜI HỨA THỨ HAI

Đề được biết rõ ràng bộ mặt thật của Bộ ta tôi đã làm một chuyến du hành về Saigon. gõ cửa mỗi cả cánh tay để xin vào yết kiến ngài Đồng lý. Tôi đã được ngài Đồng lý vuốt ve và

ban thêm cho 1 lời hứa. Rằng thì là Bộ ta và Bộ Quốc Phòng đã nghiên "kín" và đã chấp thuận cho "mấy chú" được biệt phái vào cuối tháng sáu năm 1969. Hiện Bộ đã xúc tiến việc lập danh sách. Ai thâm niên được về trước, ai "tò te, sẽ được về sau. Nghe lời hứa này thì dĩ nhiên phải sướng tới dựng đứng lông tóc, Ấy thế mà sau khi đã được hỏi "thỏa mãn chưa", tôi bèn gật đầu 1 phất rồi chạy "ma rơ tông" về đồn, cũng thêm cái hy vọng vĩ đại đó. Về đến đồn, tôi bèn nhét cái hy vọng ấy vào ba lô, dẩy kín, sợ rằng ngàn năm hy vọng sẽ bay.

Nhưng thầy Nguyễn Bá Học đã dạy rằng, đến lúc bóc từng tờ lịch, thấy thời gian qua đi, lúc bấy giờ mới thấy rằng việc đời là khó, tài mình là hèn, lời hứa đã mời mơn rồi mà đường đi biệt phái còn xa, nên lòng hy vọng cứ mỗi ngày một nhạt. Ông Đồng lý ơi, bây giờ tháng mấy rồi hồi ông?... Tôi đi về đồn tôi, tôi nằm... Khi tôi nghe ông Đồng lý hứa, thì ông nói bằng tiếng Mít, đầu có nói bằng tiếng Tây, Tiếng Mèo, tiếng Đức?... Tôi cứ nghĩ rằng mình nghe lầm, nhưng với kinh

ng nghiệm của "mười mấy năm học chương trình Giao Chỉ, hơn ba mươi năm nói và nghe tiếng Giao Chỉ, chẳng lẽ lại lầm?... Thôi, thì ra Bộ ta đã cho chúng tôi đi một đường tàu suốt với lời hứa cuối tháng sáu năm 1969.

Thôi thì đành cho rằng "miệng nhà quan có gang có thép". Mà an phận với cái "đồ nha khó, vừa nhọ vừa thâm".

XIN ĐỦ VỚI LỜI THỨ BA

Một lời hứa thứ ba vừa tung ra với tin sẽ biệt phái hết giáo chức vào đầu năm 1970. Nghe thấy những lời này, tôi không sướng như lần trước, mà thấy run quá, rét quá. Không biết sau lời hứa này, còn thêm lời hứa nào nữa hay không. Đành phải đợi vài ba tháng nữa và viết một câu theo sách Tàu : Xin quý vị coi hồi sau sẽ rõ.

HẠ MÀN VỚI HŨ

MẮM CHÍN TUẦN

Kính cụ "Đơn" Tổng,
Bám lấy cụ "Đơn" Tổng,
Thưa quan "Đơn" Tổng,

Tôi hãy còn giữ cái lễ phép của một nhà mô phạm, còn thưa, còn kính với cụ. Tuy rằng

đi lĩnh hưởng tới chưa thấm nhuần cái đức "dùng của kẻ thất phu". Gân Ka Ki mà chẳng hôi mùi kaki, tôi rất xứng đáng là 1 bông sen trong bùn. Lâu lâu, tôi cũng phải tự suy tôn tôi, cho đỡ bức tức. Nếu cụ cũng cho là tôi còn là con người khá, xin cụ ban thưởng cho tôi 1 Giáo dục bội tình với cảnh hoa liêu. Sau đây, tôi xin khui ra cái hũ mắm 9 tuần cho cả làng cùng người chơi cho đỡ buồn.

Tôi không hiểu rằng ai đã dờ ra cái quy chế huấn luyện quân sự 9 tuần cho giáo chức Bộ ta để nó ra hay Bộ Quốc Phòng để nó ra?... Nếu Bộ Quốc Phòng để nó ra thì tôi không dám nói tôi làm gì, chỉ đau lòng cho đám đồng là chúng tôi, đang núp dưới bóng quân cụ. Nhưng nếu Bộ ta để nó ra, thì xin có vài lời thưa cùng cụ,

Tại sao giáo chức hôm nay bây giờ, lại chỉ phải đi thụ huấn quân sự có chín tuần lễ rồi được trở về?... Trong khi ấy, dù chúng tôi lạc loài đăm đăm dựa đã thụ huấn tới 4 năm, 5 năm, 6 năm, 7 năm, có tháng đi thụ huấn ở mãi dưới âm ty, tới bây giờ vẫn chưa thấy trở về. Tính trung bình thì tôi đã thụ huấn lâu quá, có tháng tới chín trăm tuần mà có lẽ còn tiếp tục bền bền dài dài. Sao lại có chuyện lạ vậy, hồi cụ?... chẳng lẽ lũ chúng tôi, mà tiến táng vào đúng chỗ kín của mạch Rồng?...

Cái thú nhất của xứ Giao chỉ ta là chia hạng A, B, C, D, E, F... vì những cái đó, để dựa con người ta tới tham nũng, bắt công. Ở guồng máy, xã hội, cái đình ốc nhò xiu cũng quan trọng không kém gì cái bù loong tổ bố cái cối cũng quan trọng như cái chày. Không có cái nó, thì cái kia cũng chỉ ngồi dành ngáp gió. Nếu không có những thằng giáo sư, giáo tiểu Giáo Bồ, Giáo Trung, Giáo Đại, thì làm gì có được Bộ ta, để cụ được làm ông "Đơn Tổng".

Nếu cứ ngu ngốc, để người ta mang những bất công đè nặng lên đầu mình, không kêu la được một tiếng nào, thì thằng thầy giáo ở trong tôi, có khác chi 1 con bò. Mà chỉ huy một đàn bò, chắc cụ Tổng không chịu. Vì cụ muốn làm một ông lớn, chứ đâu muốn làm 1 chú "cao bồi".

Xin cụ đừng cho tôi là một thằng hèn nhất, đặt nặng vấn đề biệt phái, sợ đi lính. Tôi không phải là một thằng hèn nhất. Lòng can đảm của tôi, mang xe mà chở, mang đầu mà đóng, cũng không thể hết. Nhưng thấy cái hũ mắm chín tuần, nó bức cái cửa mình nên tức lắm, hận lắm. Cứ thấy những thằng sợ đi lính, mặc đồ lớn, ở nhà mát, ngồi xe hơi, mà thương cho đất nước này.

Đề trường thường cho chúng tôi, xin cụ cứ để cho chúng tôi đi lính. Biệt phái: cho chúng tôi về, rồi ai đánh Cộng Sản nữa. Lỡ một mai, không có ai ngăn cản, Cộng Sản kéo về chợ Bến thành, kéo thẳng qua đường Gia Long, rồi tràn vào Bộ ta thì cụ và quý bà, quý cô, quý cậu, giạt mình "tè ra quần" thì sao?... Cụ cứ để chúng tôi đi lính, với một ý nghĩ an ủi rằng, chúng nó sinh ra trong thời loạn thì phải chết ở trong thời loạn. Còn cụ, cụ sinh ra trong thời thái bình thì phải sống để hưởng thanh bình chứ. Đó là một định luật, định lý, nguyên tắc... Không thể sửa đổi hoặc bàn cãi.

Thư đã quá dài, xin ngừng bút. Chúc cụ hay ăn, chóng mập, phì ra mà không phải dọn cao su mứt. Xin ơn trên phò hộ cho cụ.

1 ĐIỂM «HỚ» CỦA ÔNG PHÓ

Hôm rồi, ông Phó đọc một bài diễn văn này dom đóm ở Trường Cao Đẳng Quốc phòng. Nhiều người nghe xong chịu lắm. Tuy nhiên có vài điểm Sức Voi chưa đồng ý. Mà sau đây là một.

Ông Phó: Cái bọn đang tập tành "dot" ra ngoại quốc đều là những thằng hèn, cứ để chúng đi cho khuất mắt.

Chúng là những thằng hèn, điều đó đúng quá cỡ thợ mộc rồi! Nhưng còn việc để chúng đi cho khuất mắt thì khoan đã, xin hãy theo chủ nghĩa xét lại chút xíu đã, thưa ông phó!

Bởi vì ít ra ông Phó cũng thừa biết rằng những thằng hèn ấy đều là những đứa đồng bạc, có đồng bạc hay nói đúng ra, có sản trường mục ngoại tệ ở nước ngoài, có mua sẵn được cái nhà để ở, cái cửa tiệm để làm ăn buôn bán, những thằng hèn ấy mới dám bỏ làng bỏ nước ra đi, chứ nếu vào loại "trên rừng dưới bể" như bọn Sức Voi thì có khi giải chiếu hoa mới đi cũng vẫn lắc đầu nhất định ở lại.

Nhưng nếu xét tới nơi, những thằng đã hèn lại đồng bạc ấy nếu không phải là gian thương thì chỉ có thể là tham nhũng, sự thật này cũng y như nói MTGP là Cộng sản vậy. Chừng nào tất cả chúng ta đều soi: « Cộng sản là Cộng sản, đi theo là đi theo », lúc bấy giờ mới có thể tin được bọn tếch ra ngoại quốc có phải là phường "ăn cắp".

Mà sự thật, phi gian thương và ham, người tử tế chân chỉ hạt bột làm cái chó gì biết cách chuyễn ngân lậu ra ngoại quốc tậu nhà tậu cửa sản rồi lần lượt cho vợ con phú linh trước, đến phút chốt tên khốn nạn mới... vù theo?

Những đứa như vậy, có ở lại trong nước cũng vô tích sự chỉ làm quàng chân những người thành tâm thiện chí, hơn nữa còn phá hại là khác: chúng đục khoét đã một rồi, mà những cái bản mặt của chúng còn lù lù ra đó thì dân chúng còn mất tin tưởng hoài, chỉ khổ các ông thông tin suốt đời cứ bị chề là... bắt lức!

Vì thế tổng chúng đi cho khuất mắt là chí lý. Nhưng cũng mới chí lý có một nửa. Bởi vì nếu lời tuyên bố thành « quốc sách », những thằng hèn "sẽ sừng quá trời, và sẽ có vô số người khác ao ước được "hèn" như chúng.

Ai đời ăn bản, đầu cơ, no nê rồi, lại được phép tà tà cấp đít ra đi để mà hưởng thụ, như thế có khác nào như gán một cái "mê day" cho anh chiến sĩ xả thân ngoài chiến trường giết hàng trăm tên địch.

Như thế, vô hình chung, những tên gian thương tham những khác sẽ được khuyến khích hoạt động cho hăng thêm để mau mau đạt đến cái mục đích tối thượng của chúng, như lời 1 tên gian thương đã cho vợ con chuẩn qua Nhật rồi qua Pháp với một trương mục ngoại tệ độ 1 triệu rưỡi đô la, còn y thì lại lộn về Saigon kiếm thêm bạc và không chút ngưng nồm tuyên bố với tờ Newsweek: « Saigon là nơi để kiếm bạc nhất thế giới, còn Balé là nơi để tiêu số tiền kiếm được ».

Lúc đó là lúc gian thương, tham những sẽ thi đua về bạc; cảnh chợ chiều sẽ diễn ra rất đẹp mắt, những người chống Cộng có mọc thêm ba đầu sáu tay cũng đành xếp giáp. Tại sao vậy? Bởi vì cái giống ham ở xứ ta đông lắm, lúc nhúc như dòi ấy. Chính cụ Thủ, người nhiều phen tuyên bố sẽ quét sạch ham, đã phải than « Nếu quét hết Ham, chúng ta làm gì còn người để mần công việc? »

Không những thế, Ham lại mạnh lắm, dữ lắm. Chính ông Phó, thời kỳ đang hét ra lửa, cũng phải ngán chúng cơ mà: « Tôi sẽ không chết vì tay Cộng sản, nhưng có thể chết vì tay tham những ».

Ở đây, chúng ta chưa cần nói tới việc gian thương tham những trả thù, mà chỉ nghĩ tới việc chúng được phép ôm tiền «vù» đi ngoại quốc cũng đủ muốn xiu rồi. Chúng mà đi hết, xứ này còn lại những gì, hay là những người ở lại sẽ được ở trần mặc xi líp mà chống Cộng đến chiều, đến đêm luôn!

Bởi thế, không thể để chúng ra đi thông thả được, những cái gì mà César phải trả lại cho César những cái gì chúng đớp của dân phải trả lại cho dân đã, còn lại hai bàn tay trắng, chúng muốn đi đâu thì đi.

Và muốn làm việc đó, ngay từ lúc này, ông Nhà Nước phải có một cơ quan bí mật điều tra những tên đang chuẩn bị "chuồn". Điều tra những tên nào đang cho vợ con đi "du lịch", "du học", điều tra những tên nào có trương mục ngoại tệ ở ngoại quốc, và đang thu xếp mua nhà mua cửa. Công việc đó để ợt, có khó gì đâu? Trừ phi là người ta cóc muốn làm.

CỬU SỪNG

NỬA ĐUA NỬA THẬT

TÌM LA ĐỒ CHO TRẦU

Hôm rồi, cô gái Ngoại giao đã tới trụ sở của Thượng Viện để trình bày về những diễn tiến của chính trường VN và quốc tế. Nhắc lại lời tuyên bố của "nàng" ngày 12-7 để giải thích những đề nghị của Tổng thống về vấn đề bầu cử, "nàng" đã cho biết rằng những lời giải thích này đã không được một số báo chí phản ánh trung thực và chính xác, ví dụ như có một vài tờ báo suy diễn ra rằng, chính phủ không coi Mặt trận là CS nên cho họ tham gia bầu cử.

"Nàng" nhấn mạnh rằng, nàng đã trả lời như thế này cơ: "Chính phủ không thừa nhận lời nói của MTGP là đúng. Họ bảo không là Cộng sản chưa đủ. Họ hãy xử sự như là không CS. Nếu họ hành động theo CS họ vi phạm hiến pháp VNCH, họ sẽ không được ứng cử"

Như vậy là đem bệnh tìm la đồ cho con trâu rồi đó. Ví thử như rằng bữa hôm có độ một hai thằng nhà báo tới dự thì người ta có thể đánh một dấu hỏi nghi ngờ là một hai cửa ấy tưởng thuật sai. Nhưng đằng này lại có cả một đồng người. Hàng trăm cái tai, hàng trăm đôi mắt, không hề chúng nó lại nghe nhầm, nhìn lộn.

Thời thì lời nói bay đi. Bao sau xin quần hùng nhớ lấy, rút kinh nghiệm: mỗi khi Nhạc Bất Quần hay Tả Lãnh Thiên mới đi họp thì nhớ mang theo cái máy ma-nhê-tô-phôn. Nói cái gì ta cứ việc thu vô, kể cả những sự dặng hăng hay khạc nhổ.

TỚI LĂNG ÔNG THỀ.

Anh em giang hồ thuộc 36 động và 72 hải đảo đều tỏ ra hết sức bất bình về cái sự ăn không nói có của Nhạc bất Quần. Họ hiểu rằng bị giới đưa nhạc tiền sinh tới Lăng ông để thờ.

Nếu nhà báo tưởng thuật sai hay cố ý xuyên tạc thì xin thánh hãy vật chết cha chúng nó hết đi, còn ngược lại, nếu Nhạc tiền sinh đã chốt nói hớ này lại chữa lại bằng cách chụp lòi cho báo chí thì xin Đức ông cũng chiếu nhất âm ty mà vật chết đi.

ĐEM VỮ KHÍ TỚI GỖ BỘ NGOẠI GIAO LÀ TỐT NHẤT

Chưa bao giờ người ta thấy có một sự lập luận lý thú như thế này: « Cộng sản là Cộng sản mà những người đi theo là những người đi theo. »

Với cái chiều hướng lý luận ấy, người ta có thể tấn róc ra được nhiều điều rất hay ho. Đại khái như « Tây là Tây mà những đứa khốn kiếp theo Tây là những kẻ đi theo. »

Những đứa đi làm mật thám cho Tây, chỉ đi tìm cho sờ Liêm phóng để bắt bớ các chiến sĩ cách mạng, những đứa

đã từng làm quan trị quan nhâm dưới thời Tây, những đứa đi lính Pác-ti-dang cho Tây để lợi dụng hiệp dân con gái nhà

quê, đều là những nhà chân chính ái quốc. Họ không bao giờ là Việt Gian vì họ chỉ đi theo Tây mà thôi.

Và cũng chưa bao giờ người ta lại thấy có những câu trả lời ngờ nghệch nhưng đầy lý thú như thế này: khi hòa bình đã được tái lập thì những vũ khí của phe bên kia hoặc là họ sẽ đem về Bắc, hoặc là họ sẽ đem chôn dấu đi, hay là họ đem nộp cho Ủy hội quốc tế.

Cửu Sừng nghĩ rằng, những thứ dụng cụ giết người ấy, đại loại như súng AK, các loại hỏa tiễn, rồi súng cày nông không giết v.v... các đồng cái trong MTGPMN cứ đem gửi thẳng cho Bộ Ngoại giao là tiện nhất. Khỏi phải đem về Bắc cho mất sức lao động. Cũng khổ, phải chôn dấu, e rằng nó sẽ rỉ ra mắt.

NHỮNG ĐỨA NÀO MỪ

HÃY MỞ MẮT RA

MÀ COI!

Dưới đây là một tài liệu của các đồng chí MTGP MN mà Cửu Sừng đã lượm trong thời gian theo chân quân VNCH tiến vô bưng. Qua tài liệu này, người ta có thể biết đích xác rằng, « Cộng sản là cộng sản và những người đi theo là những người đi theo ». MTGPMN chỉ là một cái mẹ gì hết! Vậy thì đừng có lo con bò trắng răng! MTGPMN chẳng qua chỉ chịu sự lãnh đạo của Đảng Nhân dân Cách Mạng mà thôi. Và chính Đảng Nhân Dân cách mạng mới là những đồng chí Cộng sản chính cống đã trả hình đội lốt dưới danh hiệu NDCM.

Dưới đây là nguyên văn « Tôn chỉ và mục đích » của Đảng này.

Cửu Sừng xin mời đồng giả Con Ong đọc chơi để mà hiểu rõ trắng đen.

« Nước VN là một, dân tộc VN là một. Nhưng hiện nay nước ta còn tạm bị chia làm hai miền: miền Bắc đang tiến lên chủ nghĩa Xã Hội, miền Nam trở thành thuộc địa kiểu mới của đế quốc Mỹ. Vì vậy hiện nay hai miền có nhiệm vụ cách mạng khác nhau, nhưng đồng thời có quan hệ mật thiết với nhau.

« Đảng Nhân dân Cách mạng VN ra đời là để đáp ứng nhu cầu lãnh đạo và thực hiện cách mạng ở V.N.

Hơn ba mươi năm qua, những người Cộng sản ở miền Nam V.N. đã cùng với những người Cộng sản trong cả nước đã bền bỉ, phấn đấu hy sinh anh dũng, hết lòng hết sức phục vụ giai cấp và dân tộc, đã lãnh đạo cuộc cách mạng Tháng Tám đến thành công, đưa cuộc kháng chiến thần thánh của toàn dân chống thực dân Pháp và can thiệp Mỹ đến thắng lợi. Miền Bắc đã hoàn toàn giải phóng và vĩnh viễn thoát khỏi chế độ người bóc lột người Miền Nam hiện còn bị đau khổ dưới ách đế quốc và phong kiến.

« Đảng NDCMVN nguyện kế tục sự nghiệp cách mạng vẻ vang của những người cộng sản ở miền Nam Việt Nam

« Đảng NDCMVN là đảng của giai cấp công nhân, là đội tiên phong có tổ chức và là tổ chức cao nhất của giai cấp công nhân.

« Đảng NDCMVN lấy chủ nghĩa Mác Lê Nin làm nền tảng tư tưởng và kim chỉ nam cho mọi hành động của đảng. Đảng rất coi trọng việc chủ nghĩa Mác Lê Nin trong đảng, coi đó là điều mấu chốt đầu tiên trong công tác xây dựng đảng. Đảng bảo vệ những nguyên lý chủ nghĩa Mác Lê-Nin chống mọi biểu hiện của chủ nghĩa xét lại. Đảng vận dụng chủ nghĩa Mác Lê Nin vào hoàn cảnh cách mạng miền Nam Việt Nam một cách đúng đắn và sáng tạo, chống mọi biểu hiện của chủ nghĩa kinh nghiệm, chủ nghĩa giáo điều.

« Mục đích của đảng là hoàn thành cách mạng dân tộc dân chủ nhân dân ở miền Nam Việt Nam, hòa bình thống nhất nước nhà, cùng cả nước xây dựng chủ nghĩa xã hội, tiến lên chủ nghĩa Cộng sản... »

Hoan hô!

Đồ độc giả biết Cửu Sừng hoan hô ai đấy?

ĐỒNG BÀO CẢ NƯỚC ĐÓN ĐỌC:

XUÂN TỐC ĐỎ

thiên phóng sự tiểu thuyết mới nhất, độc đáo và ly kỳ nhất của PHAN NGHỊ.

Cả trăm thẳng Xuân Tộc Đỏ đang tung hoành ở trong cái xã hội Mít này sẽ được tác giả đưa lên trên giấy trắng mực đen.

Bạn đọc có thể nhìn thấy ở trong Xuân Tộc Đỏ, đủ các loại Xuân Tộc Đỏ, trên các địa hạt: Quân sự, chính trị, kinh tế, văn hóa, xã hội.

Và bạn đọc có thể cười đến nổi vài... ra quần khi đọc đến cái đoạn 2 bộ Xuân Tộc Đỏ thảo luận về vấn đề văn hóa.

XUÂN TỘC ĐỎ

Một cái tương lai của nền Ruồi Tái Béo sẽ xuất hiện nay mai trên móng đít Con Ong, và nhất định nó sẽ gây một tai kiếp lớn lao trong giới vô lâm.

Quần hùng hãy đón đọc. Sẽ khởi đặng vào số tới.

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

TRẢ LỜI BỘ KINH TẾ

Dân biểu Nguyễn Trọng Nho, sau khi đọc mấy bài báo tố Daihatsu trốn lậu thuế, đã ngứa miệng và tiện thể ngứa tay viết một vài thắc mắc gửi cho ông Tổng trưởng Âu Ngọc Hồ. Bền được Âu Dương Công Tử phúc đáp như sau :

« Tổng Nha Quan Thuế sở dĩ xếp loại xe này (Daihatsu) vào phương vị 87-04 là để căn cứ vào những sự chỉ dẫn có ghi rõ trong quan thuế biểu cũ và quan thuế biểu mới của Việt Nam cũng như doanh mục Bruxelles.

Tuy nhiên, trong phiên họp ngày 11-7-69, Ủy Ban Kinh Tế Tài Chánh, sau khi cứu xét, nhận thấy giá FOB của xe Daihatsu là 560 US đ. trong khi xe nguyên chiếc lại chỉ có 610 US đ. vì vậy Ủy Ban đã quyết định giao cho Bộ kinh Tế điều tra lại giá thật sự của loại xe này để áp dụng việc đánh thuế. Mặt khác Ủy Ban cũng nhận thấy thuế xuất giữa loại xe nguyên chiếc và thuế xuất giữa xe Daihatsu hiện nay cách nhau nhiều, nên Ủy Ban quyết định giao cho Bộ Kinh Tế nghiên cứu để đánh thêm Phân Suất Quân Bình bổ túc tương xứng ».

Trên đây là đoạn cuối của bức thư ký tên Âu Ngọc Hồ dưới chữ « Kinh » viết tay và cũ triện của Tổng trưởng Bộ Kinh Tế VNCH. Dân biểu Nguyễn Trọng Nho nhờ Tân Nã Cầu (Cựu Nã Cầu giải nghệ bắt chó rồi, hẳn đang bán kẹo kéo dụ dỗ con nít) trả lời Âu Dương Công Tử. Xin lãnh nhiệm vụ và làm một phát mua rừ qua mắt thợ, mua búa trước cửa nhà ông Ban. Vậy thì xếp loại xe Daihatsu vào phương vị 87-04 là xếp sai phương vị quan thuế đã làm, nếu không muốn nói là có sự sửa chữa quan thuế biểu. Daihatsu đã được hưởng thuế đặc biệt do cái sự cố tình xếp sai phương vị quan thuế của Tổng Nha Quan Thuế. Nếu như Giám sát viện điều tra, chắc chắn sẽ lui ngay sự cố tình kể trên.

Daihatsu là thứ xe có cabine incomplete và đã chuyên chở chung 8 chỗ thì phải ở phương vị 87-02 theo quan thuế biểu mới. Không thể chối bỏ sự sai lầm hay sửa sai bằng cách đánh thêm thuế phân suất quân bình. Bởi vì, thuế phân suất quân bình có thể bãi bỏ bất cứ lúc nào tùy hứng của Bộ Kinh Tế.

Tuần báo Con Ong mất lòng hả dạ ở bức thư trả lời dân biểu Nguyễn Trọng Nho của Âu Dương Công Tử. Bức thư ở đoạn trích đăng trên, tự nó nói rằng « đã có khối » trong vụ Daihatsu. Có khối tất phải có lừa. Giám Sát Viện, hôm nay, chẳng biết đã tỉnh chưa hay là vẫn ngủ. Nếu còn ngủ, Tân Nã Cầu làm cho tỉnh bằng cách tìm đọc cái tư vấn của ông Tổng Quan Thuế gửi cho ông Trưởng khu I Quan Thuế. Đứng trước nhăm xe ba bánh cạnh tranh Daihatsu làm to chuyện. Hãy lách ra khỏi mê hồn trận của LUCIA đi. Và sẽ thấy rõ chúng nó cấu kết ăn cắp nhà nước hàng tỷ bạc thuế.

Bức thư của Âu Dương Công Tử còn gián tiếp trả lời nhất báo Xây Dựng là những nhất báo tố Daihatsu lậu thuế không phải âm địa của Lambretta, bài tố cũng không do Lambretta viết như Xây Dựng và Tin Sớm cũng đăng bài do Daihatsu viết đầu.

Tới đây, Con Ong kết thúc vụ Daihatsu. Xin nhường cho Giám Sát Viện ở vào cái thế « chẳng đăng dừng ». Tại sao « chẳng đăng dừng » ? Mọi người đều có quyền nghĩ theo một lối.

TRĂM HOA ĐUA NỖ

Từ nay tới trung tuần tháng sau, cả lộ tuần báo sẽ đua nhau nỏ. Nhà văn Mặc Đỗ tung ra tờ Diễn Đàn, trong khi ấy tờ báo ký Iương Tuấn của Xây Dựng đang hí hục chạy nhà in cho tục bản Diễn Đàn Sài Gòn rồi ông nghị Phạm Nam Sách hợp vốn cùng ông dân biểu Trần quý Phong xuất bản tuần báo Lửa Việt. Bà già lông vịt Trần kim Thoa đương cậy cục xin ra tờ Cái Kiến (hay là Kiến cái) để đối lập với Con Ong và trả đũa Điền Tuyền cùng các nhất báo Sài Gòn. Chưa kể tuần báo Đầy, tuần báo Hoa, tuần báo Đời đương âm thầm chuẩn bị. Có Thập Thành, Trang quốc mẫu Giao Chỉ cương quyết đổi tên tuần báo Con Đợi thành tuần báo Phấn. Phấn sẽ do bà Huỳnh ngọc Anh, cây đèn đầu liên đài cũ kỹ làm chủ bút và trang nữ lưu cân nhắc Cả Tê làm giám đốc chính trị. Rõ ràng trăm hoa đua nở.

Hãy ào ào ra báo đi để đốt giấy bạc. Chớ tưởng làm báo ngon xoi. Cứ ra đi rồi sẽ nhìn nhau mà ca bài... sinh ý tử quy !

TIN GIỜ CHÓT : Ông nghị hèn Giáp Văn Thập xin ra tuần báo « Toe Toe », tuần báo dạy bóp còi qua mặt thiên hạ.

GIÁO DỤC ĐÊM

Dưới đây là bài báo của cậu bé Thương Sinh viết về nền giáo dục đêm do ông thẩm phán Lê Minh Liên sáng chế. Nhận thấy hay ho nên bài này đã đăng trên nhất báo C.L Tân Nã Cầu vẫn xin phép được lược lại. Xét rằng chẳng gặp trở ngại nào.

Ở bên Mỹ có một bà già viết « ô tanh » rất hay. Mỗi ngày bà ta viết có một màu và cả làng báo nước Mỹ cũng đăng, một ngày sau tờ báo bà ta cho cái dạo quyền đăng lại trước một hôm. Vậy thì, đây là bài báo của Thương Sinh :

Sau những năm dài lê thê của một nền giáo dục có những lớp học tính giờ theo xuất hát « péc ma năng » ở các trường tiểu học dưới mái tôn hực lửa mặt trời từ 7 giờ sáng đến 7 giờ tối, con em chúng ta được hưởng một sự giáo huấn xuất 11 giờ 30 — 2 giờ 30. Xuất này gọi là giáo dục trưa, dành cho những đứa trẻ xấu số. Giáo dục trưa, hình như, chưa giải tỏa hết hẳn. Thì lại nảy ra sáng kiến giáo dục đêm. Người đề sáng kiến giáo dục đêm là ông thẩm phán Lê Minh Liên, Tổng trưởng văn hóa, giáo dục và thanh niên thể thao, Nan nhân của « nền » giáo dục đêm : bà Trần thị Ty, hiệu trưởng nữ Trung học Gia Long.

Bà Trần thị Ty bị lên án ngoạn cổ, bướng bỉnh. Vì bà không đủ sức khỏe đảm nhiệm các lớp học tối của nền giáo dục đêm. Học trò con gái phải săn sóc cả trí dục lẫn đức dục. Nhiệm vụ của bà Ty trông lo hàng ngàn nữ sinh ban ngày đã mệt nhọc. Nếu bà làm vừa lòng ông Tổng, bà sẽ đẩy triển vọng lên xe Hồng thập tự vào nhà thương Hồng Bàng. Bà có quyền từ chối sự kiêm nhiệm cùng một lúc 2 chức hiệu trưởng ngày và đêm. Dù nhà nước chỉ địa phụ trội, bà Ty vẫn được phép chê. Muốn tổ chức các lớp học đêm, Bộ phải có 1 ban giám đốc đêm để đi đêm. Ban đêm là thời gian người ta xum họp gia đình. Nhưng ông thẩm phán Lê Minh Liên không thích thế. Ông cho rằng bà Ty không chịu đi đêm là ngoạn cổ, bướng bỉnh hèn xược; là dám chống nền giáo dục đêm (dạy đêm nó đen tối). Và ông đã dùng quyền của xếp, thuyết chuyện bà Trần thị Ty. Lại nhân nghĩa bà tú Đệ bằng cách thăng ngạch vì xét bà Ty có công.

Có công mà cứ bị đòi. Ta có câu: « Kê có công, chôn xong phụ ». Bà Ty có công với việc giáo dục các nữ sinh Gia Long, bà bị phụ rồ rết, phụ trắng trợn, phụ phủ phàng và đau đớn. Tôi không có con học ở trường Gia Long. Phải mười năm nữa con tôi mới hy vọng được học Gia Long. Thấy bà bị ăn hiếp bỗng dậy chút tình « đồng ký sớt » Giao chỉ sẽ mua kiếm với cái máy xay lúa cho đỡ buồn. Thôi bà Ty ạ, Ông tổng đã xác định bà có công. Thế là đủ. Bà chẳng nên buồn. Vì chúng ta đang sống ở xã hội mệnh danh là xã hội dân chủ, đứa nào tố thái độ chống xếp, nó vẫn bị xếp đòi.

Bà sinh ra để phục vụ giáo dục thì bà mãi mãi được phục vụ giáo dục. Bà hãy điện làm việc cho muôn đời. Con mấy kẻ bưng con mắt dậu thấy mình... Tổng trưởng chỉ là phù du. Giặc Nam Kha khéo bắt bình mớ ly, thừa bà. Tôi nghĩ cái nền giáo dục đêm nó sẽ chẳng giải quyết được gì. Ta có câu : « Đám đêm làm có ngày gặp ma ». Chắc bà nghĩ nữ sinh đi đêm có ngày gặp ma, ma bùn. Và người ta đã quàng hoa lên cổ bà rồi đòi bà đi nơi khác. Thì bà xé ra cho người ta thực thi nền giáo dục đêm!

ĐỒN LẠ

Lại sắp xảy ra hai phát bầu cử bổ túc ở một hai đơn vị. Về cái vấn đề này, Hạ viện đã thông tri cho Thượng viện biết từ khuya. Nhưng Thượng viện om kỹ quá. Cứ như om lươn vậy ấy. Mãi gần đây vài hôm Thượng viện mới hết... lừa, và có bầu cử bổ túc dân biểu. Kẹt một điều là thời gian lo giấy tờ ứng cử chỉ có 10 ngày. Nền hành chính Giao Chỉ vốn là con rùa già vẫn hiền, Chưa kể nổi bi ai của mấy ông nhà ban muốn thử thời vận. Xin một tấm giấy nghỉ dài hạn không lương đâu có dễ dàng. Qua bao cửa xếp. Hóa cho nên 10 ngày chạy đua giấy tờ ứng cử, người ta có quyền nghĩ, Quốc Hội đã chơi nhà ban. Đồn lạ quá. Bộ cố tình ngăn lối nhà ban vô Hạ viện chăng ? Yêu cầu Quốc Hội xét lại cái hạn định 10 ngày. Kéo oan uổng cho mấy ông nhà ban muốn vào tòa nhà lập pháp.

TUỔI NGỌC HẾT SẠCH

Tuần báo Tuổi Ngọc số lên 1 đã bán hết sạch không còn một số nào. Nhưng bạn đọc Con Ong đừng tưởng Duyên Anh xây bin đình. Số là vì cu Duyên Anh chỉ in có 1500 số. 1500 số báo sợ sẽ ế 1200 số. Rất may, nhờ bạn đọc thương tình, chiếu cố kỹ nên 1200 số báo hết veo cùng với 300 số biểu xén lung tung beng. Đây là tuần báo duy nhất ở VN chỉ in có 1500 số. Không nói phét như một số báo khác. Số 1, Tuổi Ngọc còn nhiều khuyet điểm. Số 2, chưa thể hoàn toàn, Nhưng từ số 4 thì trừ danh làm. Số 2, Tuổi Ngọc in rút đi còn có 1000 số. Vậy sáng sớm mai, dù mưa to gió lớn, ban

TÂN NÃ CẦU

hãy chịu khổ mặc áo mưa, đội nón mà mua Tuổi Ngọc số 2 kẻo không mua được lại chửi Duyên Anh in báo quá ít. Trước mua vui, sau làm việc nghĩa. Con Ong đập phá xã hội thối nát, dọn đường sạch cho Tuổi Ngọc đi.

XUÝT CHẾT

Trước ngày định xuất bản Tuổi Ngọc, một người bạn dẫn con nhà Duyên Anh tới xin yết kiến Ông Tổng trưởng Văn Hóa Giáo Dục. Trình bày chủ trương tờ báo xong, ông Tổng hứa trợ cấp bằng cách mua mỗi số từ 500 tờ đến 1000 tờ. Cu Duyên Anh mừng phát ốm. Nhưng đã bị ăn thật thỏ quen rồi, Duyên Anh bèn phòng thủ. Hẳn chỉ cho in có 1500 số. Ngày báo phát hành, ông tùy viên báo chí hân hoan gọi :

— Cho người giao báo đi, mỗi kỳ Bộ tôi mua ủng hộ 20 số để gọi là nâng đỡ, khuyến khích một tờ báo làm đẹp cho chế độ, làm tốt cho giáo dục.

Duyên Anh hoan hỉ đáp :

— Ông tùy viên gửi lời cảm ơn chân thành của tôi lên ông Tổng và Bộ. Nền nhân công đạo này khan hiếm.

Tính ra 400 đồng bạc không đủ trả công một người tùy phái vác những 20 tờ báo từ tòa soạn lên Bộ. Lại còn bị gửi căn cước, khám xét và hỏi giấy hoãn dịch phiền phức quá. Hơn nữa, dù là nghèo, mỗi tuần chúng tôi cũng sẽ gửi tặng Chương Trình Đố Vui Đố Học 20 số cho các em đến dự thi. Lấy tiền của nhà nước lâu và nhiều thủ tục thấy bà nội. Thôi nếu báo ế, chúng tôi sẽ đem về gói đồ. Nếu Bộ ta cần có báo để điểm, chờ ngày về cử trả, chúng tôi sẽ xé bia, những mực xanh và biểu bằng... buru điện ngân khoản dành cho việc mua báo đứng đắn, xin trợ giúp báo ma quý và Charlot Nguyễn Thọ ! Cảm ơn.

MỘT HỆ THỐNG BÁO CHÍ

Tạp chí : VĂN ĐỀ, chủ trương Vũ khắc Khoan Mai Thảo, Thanh Tâm Tuyền.

Tuần báo trào phúng : CON ONG, chủ trương Minh Võ, Thương Sinh, Đệ Húc Càn...

Tuần báo nữ sinh và tuổi thơ : TUỔI NGỌC, chủ trương Duyên Anh Nhật Tiến, Đình tiếu Luyến...

Ba tờ báo kể trên thuộc một hệ thống của chúng tôi. Bạn đọc hãy đọc ca ba tờ. Chẳng có thêm nhật báo sẽ có thêm luôn cơ sở xuất bản ấn loát. Ngoài ra, xin giới thiệu tờ báo bạn.

Tạp chí : VĂN, Chủ trương Nguyễn đình Vương, Trần Phong Giao.

TÌNH ĐỒNG NGHIỆP

Duyên Anh xoay xở ra tuần báo Tuổi Ngọc. Mối đem mấy cái quảng cáo sang nhật báo Chính Luận. Ở đó thừa anh Nguyễn, dù Duyên Anh đã nhờ đại ca Thái Lân giới thiệu, cái dảng do phân cột của anh vẫn hành hạ đủ điều. Lại còn nói Tuần Báo Không Phải Là Đồng Nghiệp Với Nhật Báo nên chỉ trừ 30% thay vì trừ 50% Các báo Tin Sáng, Trắng Đen đã trừ 50% cả đó. Tân Nã Cầu rất buồn khi đọc lại bài báo, những ba bài lận, đăng trên tuần báo Con Ong xam mình mà bênh vực đồng nghiệp Chính Luận mà ca ngợi đồng nghiệp Chính Luận khi đồng nghiệp bị nhà nước đóng cửa. Thế mà, đến khi đem đăng quảng cáo đếch được coi là đồng nghiệp! Quả đất tròn chúng ta sẽ gặp nhau. Ở đời, ở cái đời làm báo, ngoài phân cột còn có cái tình. Nếu vội quên tình, chỉ nghĩ đến... phân đến cột, sẽ được sống với phân ! Chữ nghĩa còn đó. Chính Luận hăm tọc bản trích đăng lại hai bài Con Ong mà không trả tiền nhuận bút. Không ai đòi đầu. Đòi nó bản, nó hèn người đi. Nhưng Tuổi Ngọc sẽ thanh toán Chính Luận, sẽ không quy. Bởi vì chúng tôi là người có học, có tình nghĩa. Yêu cầu Chính Luận cho người mang hóa đơn sang Tuổi Ngọc hay Con Ong, chúng tôi sẽ trả tiền không bớt một cắc nhỏ. Bởi vì, nếu không trả tiền đại ca Thái Lân bảo đảm tiền bạc, Duyên Anh sẽ nhân danh 1 cử tri bỏ phiếu cho nghị sĩ Đặng Văn Sung mà quyt chơi.

QUẢN NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh SG